

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΤΥΧΙΚΟΣ"
Τ.Θ. 53 100 - 142 10 ΑΘΗΝΑ

"TYCHICUS" MAGAZINE
P.O.Box 53100, GR-14210 ATHENS

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2004

No 180

ΕΧΟΝΤΑΣ ΕΠΙΚΑΛΕΣΘΗ ΤΟΥΣ ΨΕΥΤΙΚΟΥΣ "ΘΕΟΥΣ"
ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΚΑΙ ΔΙΑ, Η ΙΕΡΕΙΑ ΑΝΑΒΕΙ ΤΗΝ ΦΛΟΓΑ
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ 2004 μετά ΧΡΙΣΤΟΝ!

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN

T Το περιοδικό ΤΥΧΙΚΟΣ δεν πωλείται. Απευθύνεται μόνο σ' αυτούς που εκτιμούν την προσφορά του.

- ☐ **Α ν α ν ε ώ σ τ ε** την εγγραφή μου με τα στοιχεία της ετικέτας (όπισθεν).
☐ **Δ ι ο ρ θ ώ σ τ ε** τα στοιχεία μου όπως παρακάτω:

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ()
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ()
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

- ☐ **Γ ρ ά ψ τ ε** στον πίνακα παραληπτών τον παρακάτω φίλο μου:
(Χρησιμοποιείτε και άλλο χαρτί για περισσότερα ονόματα)

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ()
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ()
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

- ☐ **Θέλω τα Παραρτήματα**
Παρακαλούμε σημειώστε (X)
(Στέλνονται μόνο όταν κυκλοφορούν)

"ΝΕΑ & ΠΑΛΑΙΑ"

.....

NAI

OXI

"ΕΥΤΥΧΟΣ"

.....

NAI

OXI

ΓΝΩΡΙΖΩ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΧΩ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ, ΟΜΩΣ ΕΠΙΘΥΜΩ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΓΙΑ ΤΑ ΕΞΟΔΑ:

ΕΣΩΚΛΕΙΩ: _____ ΣΤΕΛΝΩ ΕΠΙΤΑΓΗ _____ ΚΑΤΕΘΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ (*) _____
(*) ALPHA BANK (Λογαριασμός 137-00-2310000636)

⚡ Για περιορισμό των εξόδων, οι αποδείξεις αποστέλλονται μόνο εφόσον το ζητήσετε εδώ:
ΝΑΙ! ☐ **Θέλω να μου στείλετε την απόδειξη ταχυδρομικά.**

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

___/___/200__

Υ Π Ο Γ Ρ Α Φ Η

(Είναι απαραίτητη)

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ: Το γραφείο του "Τ" διατηρεί αρχείο προσωπικών στοιχείων (διευθύνσεις, τηλ/να κ.λπ.) για την παρακολούθηση διεκπεραίωσης του περιοδικού και στατιστικούς λόγους. Τα στοιχεία αυτά δεν διατίθενται σε κανέναν άλλο. Αν για οποιοδήποτε λόγο επιθυμείτε τη διαγραφή σας, παρακαλούμε να μας το γνωρίσετε με συστημένη επιστολή σας. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΚΩΣΤΕ ΚΑΙ ΣΤΕΙΛΤΕ ΟΛΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΞΕΚΟΛΛΗΣΤΕ ΤΗΝ ΕΤΙΚΕΤΑ

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΕΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Τ. Θ. 53 100 – 142 10 ΑΘΗΝΑ

• Οκτώ μεγάλα αμαρτήματα	Σελ. 4
• Ο ΦΑΚΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑΣ	Σελ. 11
❶ ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ❷ ΤΑ 10, ΤΑ 12 ΚΑΙ ΤΑ 25...	
• Η Γη της Επαγγελίας... Πού είναι;	Σελ. 12
• Ορθοδοξία και Ορθόδοξοι	Σελ. 15
• ΜΙΑ 2η ΜΑΤΙΑ	Σελ. 18
❶ Η ΤΑΙΝΙΑ "ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ" ❷ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ;...	
❸ ΑΛΛΟΙ ΟΜΩΣ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ	
• Σχίσμα και ΣΧΙΣΜΑ	Σελ. 21
• Από τη Σκύλα στη Χάρυβδη;	Σελ. 25
• Ναι! Εξαπάτησαν τους λαούς	Σελ. 26
• «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ<;>»	Σελ. 28
❶ ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕ ΒΟΗΘΩΝ... ❷ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΩ... ΔΕΝ ΑΠΑΝΤΩ... ❸ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΑΣ ΓΛΩΣΣΑ ❹ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ "ΕΥΛΟΓΙΑ" ...ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙ-ΚΡΙΣΜΑ ❺ ΧΑΛΙΑ' ΚΑΙ ΧΑ'ΛΙΑ ❻ ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ ΙΕΡΑΡΧΩΝ	
• ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ ».	Σελ. 31
❶ ΓΙΑ ΚΛΑΜΑΤΑ	

...ο αδελφός μου...
είναι ο γιος σου...

ΕΤΟΣ 19 – ΤΕΥΧΟΣ 180/ ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2004

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω» (Εφ. 6/ς/21, Κολ. 4/5/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο όργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικλύπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/1/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAAXXX • Ιδιοκτήτης: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Αποφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • Εκδότης: Β. Βασιλειάδης, Αργυρουπόλεως 12, Ν. Ιωνία, 210-27.73.785. • Υπεύθ. Τυπογραφείου: Β. Χατζηπέρης, Σόλωνος 44, Ν. Ιωνία • Επικοινωνία : Τ.Θ. 53100, 14210 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ. 210-277.3785, FAX 210-279.8487 • «TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • P.O. Box 53100, GR-14210 • ATHENS, GREECE • Not to be sold – Printed in Greece – Τυπώνεται στην Ελλάδα

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET

editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

Οκτώ μεγάλα αμαρτήματα

Πλούσιο σε περιεχόμενο το δράμα του Γολγοθά και όσα έλαβαν χώρα γύρω από αυτό, που έχουν σχολιαστεί από πολλούς και βιβλία έχουν γραφτεί όπως π.χ. για τους «Επτά Λόγους του Χριστού επί του Σταυρού». Στο άρθρο αυτό όμως θέλουμε ν' ασχοληθούμε με μια σειρά Μεγάλα Αμαρτήματα που διαπράχθηκαν –και διαπράττονται– γύρω από τον άξονα του Πάθους παίρνοντας σχετικά μαθήματα.

1. Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

Προδότες υπήρξαν και υπάρχουν πολλοί στον κόσμο και την ιστορία όλων των λαών. Η περίπτωση όμως του Ιούδα ξεχωρίζει απ' όλες. Ήταν άνθρωπος που ευεργετήθηκε από τον Κύριο, δέχτηκε τη μοναδική διδασκαλία Του και τη χάρη να κάνει θαύματα· άνθρωπος με σημαντικές εμπειρίες· κι όμως αποφάσισε να προδώσει τον Κύριό Του για χρήματα. Δεν τον ανάγκασε κανείς να το κάνει· αντίθετα έκανε ένα είδος εμπορικής συμφωνίας. Ο Ματθαίος εξηγεί ότι «**υπήγεν προς τους αρχιερείς και είπε· Τι θέλετε να μοι δώσητε, και εγώ θέλω σας παραδώσει αυτόν;**» (26/κς/14-15) και εισέπραξε 30 αργύρια. Επιπλέον φρόντισε αυτή η προδοσία και παράδοση να γίνει με τρόπο μοναδικό, ώστε κι ο Κύριος ακόμη να απορήσει: «**Ιούδα, με φίλημα παραδίδεις τον Υιόν του ανθρώπου;**» (Λουκ. 22/κβ/48). Μόνο ο Θεός ξέρει τι μπόρεσε ν' αλλάξει στην καρδιά του Ιούδα,

ώστε να κάνει ένα τέτοιο αμάρτημα και με τέτοιο τρόπο, πάντως ο Λουκάς αποκαλύπτει ότι «**Εισήλθε δε ο Σατανάς εις τον Ιούδαν**» (22/κβ/3).

Για όλους αυτούς τους λόγους μέσα στον κόσμο μας η αμαρτία του Ιούδα είναι μοναδική.

2. Η ΑΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

Η άρνηση του Πέτρου είναι η δεύτερη μεγάλη αμαρτία που θα μας απασχολήσει, είναι δε μεγαλύτερη από εκείνη του Ιούδα επειδή, παρ' όλο που ο Πέτρος ήταν καλοπροαίρετος και λίγες ώρες πριν ορκιζόταν ότι «**έτοιμος είμαι μετά σου να υπάγω και εις φυλακήν και εις θάνατον**» (Λουκ. 22/κβ/33), και συγκρίνοντας τον εαυτό του με τους υπόλοιπους μαθητές, είπε: «**Και εάν πάντες σκανδαλισθώσιν, εγώ όμως ουχί**» (Μάρκ. 14/ιδ/29), όχι μόνο έφτασε στο σημείο να Τον αρνηθεί και δύο και τρεις φορές, αλλά «**ήρχισε να καταναθεματίζει και να ομνύη ότι δεν γνωρίζω τον**

άνθρωπον» (Ματθ. 26:74). Δηλαδή να ορκίζεται στον Θεό και να επικαλείται τις κρίσεις και τις τιμωρίες Του, την ώρα που έλεγε ένα τόσο χονδροειδές ψέμα που ακόμη και η προφορά του τον μαρτυρούσε!

Είναι ένδειξη αδυναμίας να μη μπορείς να σταθείς υπεύθυνα και θαρρετά για να ομολογήσεις ότι ΕΙΣΑΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. Ως το σημείο όμως να Τον ΚΑΤΑ+ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΕΙΣ, υπάρχει μεγάλη απόσταση που θέλει αρκετά βήματα για να φτάσει κανείς, αλλά ο Πέτρος ακολούθησε τον λάθος δρόμο.

3. Η ΑΔΙΚΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Οι Εβραίοι είχαν ένα νομικό σύστημα που το σεβάστηκαν ακόμη και οι Ρωμαίοι κατακτητές και τους άφησαν να έχουν το δικό τους εθνικό δικαστήριο, το Συνέδριο (Σάνχενδριν).

Έφεραν, λοιπόν, τον Κύριο εμπρός στους Αρχιερείς και τους πρεσβύτερους, σ' αυτούς δηλαδή που ήταν διορισμένοι ως επικεφαλής του λαού Ισραήλ για ν' αποδίδουν δικαιοσύνη σε σπουδαία ζητήματα που αφορούσαν το λαό. Όμως αυτοί οι "αρμόδιοι" άνθρωποι, στην περίπτωση του Ιησού όχι μόνο δεν έψαξαν να βρουν την αλήθεια και το δίκαιο αλλά, αντίθετα, όπως καταμαρτυρεί ο Ματθαίος **«εξήτουν ψευδομαρτυρίαν κατά του Ιησού, διά να θανατώσωσιν αυτόν»** (26/κς/59). Το έκαναν αυτό επειδή γνώριζαν ότι ο Ιησούς δεν έβλαψε ποτέ κανέναν αλλά θεράπευσε, τάισε, ανέστησε. Κι όμως έστησαν μια δίκη κωμωδία για να φέρουν το αποτέλεσμα που οι ίδιοι ήθελαν.

Σε κάποια προηγούμενη στιγμή που ο Νικόδημος, μέλος κι αυτός του Συνεδρίου, τόλμησε να θέσει το θεμελιώδες νομικό ερώτημα: **«Μήπως ο νόμος ημών κρίνει τον άνθρωπον, εάν δεν ακούσῃ παρ' αυτού πρότερον και μάθῃ τι πράττει;»** (Ιωάν. 7/ζ/51), αντί να απαντήσουν σύμφωνα με το νόμο, έσπευσαν να του προσάψουν τη μομφή ότι ήταν **«μαθητής του»**. Το ζητούμενο γι' αυτούς δεν ήταν η δικαιοσύνη αλλά η καταδίκη του Κυρίου κι αν ο Νικόδημος επέμενε, πιθανότητα θα βρισκόταν κι εκείνος συγκατηγορούμενος.

« ΤΥΧΙΚΟΣ »

(3129)

Μεγάλη αμαρτία τούτη η αδικία που έγινε σε βάρος του Κυρίου, από εκείνους που ήταν αρμόδιοι για να αποδίδουν δικαιοσύνη.

4. Η ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΤΟΥ ΗΡΩΔΗ

Ο Ηρώδης αναμίχθηκε στην υπόθεση του Ιησού "κατά λάθος". Ένας παλιάνθρωπος ήταν, συνεργάτης των κατακτητών και μεγάλος τυχοδιώκτης που καλοπερνούσε στο παλάτι του στη Γαλιλαία. Έρθε όμως στα Ιεροσόλυμα με την ευκαιρία της εορτής του Πάσχα ελπίζοντας πως εκεί θα μπορούσε να διασκεδάσει καλύτερα.

Όταν όμως οι Ιουδαίοι έφεραν τον Χριστό στο πραιτόριο για να δικαστεί, στην προσπάθειά του να ξεφύγει από την ευθύνη, ο Πιλάτος θυμήθηκε τους τύπους και αφού ο Ιησούς ήταν Γαλιλαίος, Τον έστειλε στον "αρμόδιο"... που ήταν ο Ηρώδης.

Ο Ηρώδης από καιρό ήθελε να δει τον Ιησού, αφενός ε-

ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2004 - 5

πειδή κάποια στιγμή νόμιζε ότι ήταν αναβίωση του Ιωάννη του Βαπτιστή, τον οποίο ο ίδιος αναγκάστηκε να σκοτώσει, αν και τον σεβόταν ως «άνδρα δίκαιον και άγιον» και «ευχαρίστως ήκουεν αυτού» (Μάρκ. 6/ς/20). Βλέποντας, λοιπόν, τον Ιησού, **«εχάρη πολύ· διότι ήθελε προ πολλού να ίδῃ αὐτόν, ἐπειδὴ ἤκουε πολλά περὶ αὐτοῦ καὶ ἠλπιζε νὰ ἰδῇ τι θαῦμα γινόμενον ὑπ’ αὐτοῦ»** (Λουκ. 23/κγ/8). Δηλαδή ενδιαφέρθηκε περισσότερο για να δει τον Ιησού να κάνει κάποιο θαύμα, παρά για να δικάσει την υπόθεσή Του.

Ήταν ο αρμόδιος δικαστής και του έφεραν έναν άνθρωπο με αίτημα να θανατωθεί, κι εκείνος προσπάθησε να ικανοποιήσει την περιέργειά του. Όταν μάλιστα είδε ότι ο Ιησούς δεν ήταν πρόθυμος να τον ικανοποιήσει, **«μετὰ τῶν στρατευμάτων αὐτοῦ ἐξουθένησεν αὐτόν καὶ ἐνέπαιξεν»**, κι ήταν ο Ηρώδης που **«ἐνέδυσεν αὐτόν λαμπρόν ἱμάτιον καὶ ἐπέμψεν αὐτόν πάλιν πρὸς τὸν Πιλάτον»** (Λουκ. 23/κγ/11).

Του δόθηκε η ευκαιρία να πάρει τη σωστή θέση αλλά με τον τρόπο του απέδειξε πως δεν ήταν από τους ανθρώπους που πεινούν και διψούν την δικαιοσύνη... Άραγε το τραγικό τέλος του (βλ. Πράξ. 12/ιβ/23) ήταν άσχετο με την πορεία της ζωής του;

5. Η ΑΔΙΚΙΑ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ

Συνήθως ο Πιλάτος παρουσιάζεται ως άνθρωπος καλοπροαίρετος· τουλάχιστον προσπάθησε να ελευθερώσει τον Κύριο. Δεν ήταν πρόθυμος να παρασυρθεί από το μίσος των Αρχιερέων, ούτε έδειξε αδιαφορία, κι από την πρώτη στιγμή πείσθηκε ότι ο κατηγορούμενος ήταν ΑΘΩΟΣ! **«Οὐδὲν ἐγκλημα εὐρίσκω ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ»** εἶπε και,

επίσης, **«ἐνώπιόν σας ἀνακρίνας δὲν εὕρον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ οὐδὲν ἐγκλημα ἐξ ὧν κατηγορεῖτε κατ’ αὐτοῦ»** (Λουκ. 23/κγ/4,14).

Στις αποφάσεις των δικαστηρίων υπάρχει πρώτα το σκεπτικό –τα στοιχεία που παίρνει υπόψη του το δικαστήριο για να σχηματίσει γνώμη– και ύστερα ακολουθεί το “ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ”, δηλαδή η απόφαση, που καταδικάζει ή αθώνει. Στην περίπτωση του Πιλάτου έχουμε πρώτα το σκεπτικό, με βάση το οποίο έχει καταλήξει ότι **«Οὐδὲν ἐγκλημα εὐρίσκω ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ»**. Ενώ όμως περιμένεις ν’ ακολουθήσει η αθωωτική απόφαση, τα πράγματα ανατρέπονται. Αν και στην αρχή καλά τα πήγε ο Πιλάτος, όμως μέχρις εδώ έφτανε η δύναμη του. Μόλις άκουσε τη φασαρία του όχλου και κάποιος πέταξε το σύνθημα **«Εάν τούτον ἀπολύσης, δὲν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρος»**, ο Πιλάτος προτίμησε όχι το δίκαιο αλλά το συμφέρον και υπολογίζοντας την κοινή γνώμη προτίμησε το αρεστόν. **«Θέλων νὰ κάμῃ εἰς τὸν ὄχλον τὸ ἀρεστόν, ἀπέλυσεν εἰς αὐτοὺς τὸν Βαραββάν καὶ παρέδωκε τὸν Ἰησοῦν, ἀφ’ οὗ ἐμαστίγωνσεν αὐτόν, διὰ νὰ σταυρωθῇ»** (Μάρκ. 15/ιε/15).

Η κίνησή του, που **«λαβὼν ὕδωρ ἐνίψεν τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐμπροσθεν τοῦ ὄχλου, λέγων· Ἀθῶς εἰμὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου· ὑμεῖς ὀψέσθε»** (Ματθ. 27/κζ/24) δεν ήταν παρά ένα καλοσχεδιασμένο τρικ που διόλου δεν τον απαλλάσσει από την ευθύνη του. Το ποιος είναι αθώος δεν το αποφασίζει ο κατηγορούμενος αλλά το δικαστήριο· και την “απόφαση” του Πιλάτου χωρίς αμφιβολία ο Θεός από πάνω δεν την προσυπέγραψε. Έτσι, αντί να αθώσει τον Ιησού, ως όφειλε, με τα κα-

μώματά του κατάφερε να ενοχοποιήσει τον εαυτό του.

Ήταν ο ανώτατος δικαστής και η απόφασή του τελεσίδικη. Το παραδέχτηκε λίγο πριν, όταν είπε στον Κύριο, «**Δεν εξεύρεις ότι εξουσίαν έχω να σε σταυρώσω και εξουσίαν έχω να σε απολύσω;**» και η εξουσία αυτή του είχε δοθεί από τον ίδιο τον Θεό, όπως είπε ο Χριστός, «**Δεν είχες ουδεμίαν εξουσίαν κατ' εμού, εάν δεν σοι ήτο δεδομένον άνωθεν**» (Ιωάν. 19/10-11, Ρωμ. 13/1γ/4) δεν ανταποκρίθηκε όμως στο καθήκον του κι αντί να φερθεί σωστά σ' Εκείνον του οποίου την αθωότητα επανηλειμμένα ομολόγησε, Τον έστειλε να σταυρωθεί.

Έτσι παθαίνουμε κι εμείς κάθε φορά που προσπαθούμε να δικαιώσουμε τον εαυτό μας με ψέματα ή “παραθυράκια” του νόμου, είτε αποφεύγουμε να πούμε τη γνώμη μας υποστηρίζοντας το δίκαιο του πλησίον μας–κι είναι τούτη η αδικία που γίνεται συχνότερα.

6. Η ΔΥΣΠΙΣΤΙΑ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Η περίπτωση του Θωμά ασφαλώς δε μπορεί να καταταχτεί στην ίδια κατηγορία με όσες προαναφέρθηκαν (της προδοσίας, της άρνησης και της άδικης καταδίκης). Έχοντας ζήσει τόσον καιρό μαζί με τον Χριστό ο Θωμάς είχε φτάσει στο σημείο να πει, «**Ας υπάγωμεν και ημείς, διά να αποθάνωμεν μετ' αυτού**» (Ιωάν. 11/1α/16) και όταν αργότερα ο Χριστός τούς μιλούσε για την οικεία του Πατέρα, εκείνος είχε το θάρρος να ρωτήσει, «**Κύριε, δεν εξεύρομεν που υπάγεις· και πως δυνάμεθα να εξεύρωμεν την οδόν;**» (Ιωάν. 14/1δ/5) σαν να έλεγε, “Κύριε, δείξε μας το δρόμο για να έρθουμε κι εμείς μαζί Σου”. Θα περιμέναμε, λοιπόν, να είναι περισσότερο έτοιμος να δεχτεί την μαρτυρία της Ανάστασης του Κυρίου.

Αλλά ο Θωμάς δίστασε να πιστέψει. Δεν αναγνώρισε την μαρτυρία των άλλων μαθητών. Δεν εμπιστεύθηκε στα δικά τους μάτια. Ήθελε να διαπιστώσει μόνος του! Όταν του είπαν, «**Είδομεν τον Κύριον**», εκείνος ζήτησε δύο αποδεικτικά στοιχεία, **(α)** Να δω με τα μάτια μου και **(β)** Να

πιάσω με τα χέρια μου. «**Εάν δεν ίδω εν ταις χερσίν αυτού τον τύπον των ήλων καιβάλω τον δάκτυλόν μου εις τον τύπον των ήλων, καιβάλω την χείρα μου εις την πλευράν αυτού, δεν θέλω πιστεύσει**» (Ιωάν. 20/κ/25).

Δεν μου φτάνει να δω αλλά θέλω και να πιάσω και μάλιστα θέλω να διασταυρώσω, βάζοντας το δάχτυλό μου και στα χέρια Του αλλά και στην πλευρά Του. Αν τυχόν εσείς γελαστήκατε, εγώ δεν θέλω να πέσω θύμα σε καμία παραπλάνηση... Μα αν γίνουν όλα όσα ζητάς Θωμά, αυτό δε θα είναι πλέον πίστη!

Οι έξι αμαρτίες –ή όπως αλλιώς θέλετε να τις ονομάσετε– που είδαμε μέχρις εδώ, υπήρχε τρόπος να συγχωρεθούν και ν' αποκατασταθούν.

(1) Στην περίπτωση του Ιούδα, όταν αντιλήφθηκε το αποτέλεσμα της πράξης του, αναγνώρισε το κακό που είχε κάνει και μετανόησε. Με βάση το λόγο που είχε πει ο ίδιος ο Χριστός, ότι **«πάσα αμαρτία και βλασφημία θέλει συγχωρηθή εις τους ανθρώπους»** εκτός από τη βλασφημία κατά του Πνεύματος (Ματθ. 12/ιβ/31), μπορούσε να επιστρέψει στον Κύριο και να ζητήσει συγχώρεση. Αντί όμως να στραφεί στον Θεό, προσπάθησε να λύσει ο ίδιος το πρόβλημά του και πήγε στους ιερείς ομολογώντας, **«Ἡμαρτον παραδόσας αίμα αθών»**, μα εκείνοι του απάντησαν **«Τι προς ημάς; συ όψει»**. Δικό σου το πρόβλημα.

Οι μελετητές των Αγίων Γραφών γνωρίζουν ότι ο Θεός **δεν θέλει «τον θάνατον του αμαρτωλού, αλλά να επιστρέψη ο ασεβής από της οδού αυτού και να ζη»** (Ιεζ. 33/λγ/11). Αν ο Ιούδας ζητούσε συγχώρεση από τον Κύριο, δεν θα αρκούσε η χάρη του Κυρίου να τον σκεπάσει; Ο Παύλος γράφει ότι, **«όπου επερίσσευσεν η αμαρτία, υπερεπερίσσευσεν η χάρις»**, όμως ο Ιούδας δεν στράφηκε στον Θεό και, μη έχοντας καμία άλλη λύση από τον εαυτό του, **«απελθών εκρεμάσθη»** (Ματθ. 27/κζ/5). Το λάθος δεν ήταν του Θεού αλλά του Ιούδα, και με την πράξη του αυτή επαλήθευσε τραγικά το λόγο του Κυρίου, **«Ουαί εις τον άνθρωπον εκείνον, διά του οποίου ο Υιός του ανθρώπου παραδίδεται· καλόν ήτο εις τον άνθρωπον εκείνον, αν δεν ήθελε γεννηθή»** και έγινε έτσι **«υιός της απωλείας»** (Μάρκ. 14/ιδ/21, Ιωάν. 17/ιζ/12).

(2) Αλλά τη λύση που δε βρήκε ο Ιούδας, την βρήκε ο Πέτρος, του οποίου η αμαρτία όπως είπαμε ήδη ήταν μάλλον μεγαλύτερη. Αντίθετα όμως από εκεί-

νον, ο Πέτρος αντέδρασε πιο συνετά όταν άκουσε το λάλημα του πετεινού, και **«εξελθών έξω έκλαυσε πικρώς»** (Ματθ. 26/κς/75). Κι αυτός κατάλαβε το λάθος του και μετάνιωσε. Θα είπτε «Τι έκανα και τι έλεγα τόση ώρα!» Αντί όμως να αφήσει να τον κυριεύσει απογοήτευση και απελπισία, πήγε πίσω στους μαθητές και κοντά τους έζησε το θαύμα της Ανάστασης. Εκεί του στάλθηκε το αγγελικό μήνυμα (Μάρκ. 16/ις/7) κι εκεί τον βρήκε ο Κύριος και τον αποκατέστησε όπως πριν, στην ποιμανση των λογικών προβάτων και στα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών (Ιωάν. 21/κα/15-17, Πράξ. 2/β/14, 8/η/14, 10/ι/44).

(3-5) Όσον αφορά την αδικία των αρχιερέων, του Ηρώδη και του Πιλάτου· όλων αυτών που καταδίκασαν τον Χριστό και Τον παρέδωσαν σε θάνατο, όλοι τους είχαν κατάλληλες ευκαιρίες για να αναγνωρίσουν το λάθος τους, να μετανοήσουν και να συγχωρεθούν. Το Ευαγγέλιο της Συγχώρεσης ακούστηκε από το στόμα των Αποστόλων: **«Ας ήναι γνωστόν εις πάντας υμάς και εις πάντα τον λαόν του Ισραήλ ότι διά του ονόματος του Ιησού Χριστού του Ναζωραίου, τον οποίον σεις εσταυρώσατε, τον οποίον ο Θεός ανέστησεν εκ νεκρών.»** (Πράξ. 4/δ/10). Όλοι αυτοί μπορούσαν να μετανοήσουν και να τακτοποιήσουν το έγκλημά τους, όπως και έκαναν πολλοί που πίστεψαν, μετανόησαν και έλαβαν σωτηρία, όπως **«πολύ πλήθος των ιερέων υπήκουον εις την πίστιν»** (Πράξ. 6/ς/7).

(6) Ούτε ο Θωμάς περιφρονήθηκε από τον Κύριο. Τον κάλεσε να κάνει εκείνο που ζήτησε: **«Φέρε τον δάκτυλόν σου εδώ και ίδε τας χείρας μου, και φέρε την χείρα σου και βάλε εις την πλευράν μου»** (Ιωάν. 20/κ/27). Κοίταξε

Θωμά και ψηλάφισε τόσο τα χέρια μου όσο και την πλευρά μου, για να μη σου μείνει καμία αμφιβολία. Μάλλον δεν χρειάστηκε ο Θωμάς ύστερα από αυτό να προχωρήσει σε κανενός είδους επαλήθευση αλλά προχώρησε να ομολογήσει τον Ιησού Χριστό ως Κύριο και Θεό του (εδ. 28).

Οπωσδήποτε όμως ο Κύριος τόνισε στον Θωμά: **«Επειδή με είδες, Θωμά, είπτευσας· μακάριοι όσοι δεν είδον και είπτευσαν»** (Ιωάν. 20/κ/29). Και σ' αυτή τη δεύτερη κατηγορία περιλαμβάνομαστε και όλοι εμείς που σήμερα ακολουθούμε τον Χριστό με πίστη στην ανάστασή Του.

Ας έρθουμε όμως τώρα σε μια άλλη κατηγορία αμαρτιών, που όμως αναφέρονται ιδιαιτέρως στην Ανάσταση του Κυρίου.

1. Η ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Ύστερα από την ανάσταση του Κυρίου από τους νεκρούς, οι στρατιώτες που είχαν διαταχθεί να φυλάττουν τον τάφο, ήρθαν και **«απήγγειλαν προς τους αρχιερείς πάντα τα γενόμενα»** (Ματθ. 28/κη/11). Αλλά πια ήταν η αντίδρασή τους; Μήπως μετανόησαν για το κακό που είχαν κάνει; Κάθε άλλο. Μάλιστα συμβούλευσαν στους φύλακες να διαδώσουν ότι οι μαθητές του Χριστού ήρθαν και έκλεψαν το σώμα Του.

Εσκεμμένο ψέμα και φοβερή αμαρτία τούτη, επειδή πλέον δεν αμάρταναν απέναντι σε έναν “άνθρωπο” που καλώς ή κακώς είχαν πιστέψει ότι ήταν ένας “ψευδομεσσίας” αλλά απέναντι στον ίδιο τον Θεό που ήταν ο μόνος ικανός να κάνει το θαύμα της Ανάστασης.

Για τέτοιους ανθρώπους ο Παύλος θα γράψει αργότερα: **«Οργή Θεού αποκαλύπτεται απ' ουρανού επί πάσαν ασέβειαν και αδικίαν ανθρώπων, οίτινες κατακρατούν την αλήθειαν εν αδικία»** (Ρωμ. 1/α/18).

2. Η ΨΕΥΔΟΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Όλοι οι χριστιανοί, είτε εκείνοι που είδαν αναστημένο τον Χριστό είτε όσοι δεν Τον είδαν, καλούμαστε να είμαστε μάρτυρες της αναστάσεως του Χριστού. Με ποιον τρόπο;

Όπως στην περίπτωση του χωλού που θεραπεύθηκε από τους Απόστολους, η ανάσταση του Χριστού επαληθεύεται και πιστοποιείται ενώπιον των ανθρώπων, όταν στη ζωή μας φανεώνονται τα αποτελέσματά της. Είπε τότε ο Πέτρος, **«Τον αρχηγόν της ζωής εθανάτωσατε, τον οποίον ο Θεός ανέστησεν εκ νεκρών, του οποίου ημεείς είμεθα μάρτυρες. Και διά της εις το όνομα αυτού πίστεως τούτον, τον οποίον θεωρείτε και γνωρίζετε, το όνομα αυτού εστερέωσε, και η πίστις η δι' αυτού έδωκεν εις αυτόν την τελείαν ταύτην υγείαν ενώπιον πάντων υμών»** (Πράξ. 3/γ/15-16). Δεν χρειάζεται να δουν οι άνθρωποι αναστημένο τον Χριστό. Μπορούν όμως να δουν τα αποτελέσματα της Ανάστασης πώς εκδηλώνονται στη δική μας ζωή και γίνονται αντιληπτά τόσο από εμάς όσο και από τους γύρω μας.

Στο κεφάλαιο 15/ιε της Α' προς Κορινθίους Επιστολής, όπου ο Παύλος

πραγματεύεται το θέμα της Ανάστασης, γράφει μεταξύ άλλων: **«Εάν δε ο Χριστός κηρύπτηται ότι ανέστη εκ νεκρών, πως τινές μεταξύ σας λέγουσιν ότι αναστασις νεκρών δεν είναι; Και εάν αναστασις νεκρών δεν ήναι, ουδ' ο Χριστός ανέστη· και αν ο Χριστός δεν ανέστη, μάταιον άρα είναι το κήρυγμα ημών, ματαία δε και η πίστις σας. Ευρισκόμεθα δε και ψευδομάρτυρες του Θεού, διότι εμαρτυρήσαμεν περί του Θεού ότι ανέστησε τον Χριστόν, τον οποίον δεν ανέστησεν, εάν καθ' υπόθεσιν δεν ανασταίνωνται νεκροί»** (εδ. 12-15). Και είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι εδώ ο Απόστολος του Χριστού δεν αναφέρεται σε μια φραστική ομολογία, όπως εκατομμύρια άνθρωποι λένε κάθε χρόνο **«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»**, χωρίς όμως καμία επίδραση στη ζωή τους.

Εμείς τώρα δεν βλέπουμε νεκρούς να ανασταίνονται· μόνο προσμένουμε την ημέρα που θ' ανοίξουν τα μνήματα και θ' αναστηθούν όλοι οι νεκροί καθώς **«πάντες οι εν τοις μνημείοις θέλουσιν ακούσει την φωνήν αυτού, και θέλουσιν εξέλθει οι πράξαντες τα αγαθά εις ανάστασιν ζωής, οι δε πράξαντες τα φαύλα εις ανάστασιν κρίσεως»** (Ιωάν. 5/ε/28-29).

Ξέρουμε όμως κάτι άλλο, ότι **«συνετάφημεν μετ' αυτού διά του βαπτίσματος εις τον θάνατον, ίνα καθώς ο Χριστός ανέστη εκ νεκρών διά της δόξης του Πατρός, ούτω και ημείς περιπατήσωμεν εις νέαν ζωήν»** (Ρωμ. 6/ς/4). Η ομολογία, λοιπόν, που περιμένει από εμάς ο Θεός δεν είναι ομολογία χειλέων

αλλά ομολογία ζωής, επειδή **«ο Χριστός και απέθανε και ανέστη και ανέζησε, διά να ήναι Κύριος και νεκρών και ζώντων»** (Ρωμ. 14/ιδ/9).

Ο αναστημένος Χριστός δε μπορεί παρά να ΑΛΛΑΖΕΙ τη νεκρή ζωή και να γεννά μέσα μας **«τον νέον άνθρωπον, τον κτισθέντα κατά Θεόν εν δικαιοσύνη και οσιότητι της αληθείας»** (Εφεσ. 4/δ/24). Αν όμως λέμε απλά ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ αλλά δεν Τον αφήνουμε να είναι πραγματικά Κύριός μας και αυτός ο νέος άνθρωπος δεν εκδηλώνεται στην καθημερινή ζωή, τότε είναι σαν να διαψεύδουμε το γεγονός της Ανάστασης, και ισχύει αυτό που ο Παύλος θα γράψει: **«Εάν ο Χριστός δεν ανέστη, ματαία η πίστις σας· έτι είσθε εν ταις αμαρτίαις υμών»** (εδ. 17).

Είδαμε παραπάνω, ότι όλες οι αμαρτίες της πρώτης κατηγορίας μπορούσαν να συγχωρεθούν. Οι άλλες όμως, εκείνες της δεύτερης, δεν έχουν θετική έκβαση. Για την πρώτη ο λόγος του Θεού δηλώνει κατηγορηματικά ότι **«Οργή Θεού αποκαλύπτεται απ' ουρανού»** σε τέτοιους ανθρώπους, που κυρίως ανήκουν στο χώρο της θρησκείας. Όσον αφορά τη δεύτερη, εκείνων που ζουν ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΕΝΗ ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ ΖΩΗ, αν δεν πρόκειται για προσωρινό ολίσθημα αλλά για πάγια κατάσταση, τότε, η δική τους πίστη είναι μάταιη και, αλίμονο, θα ισχύσει γι' αυτούς το **«έτι είσθε εν ταις αμαρτίαις υμών»**.

Η Βίβλος λέει την αλήθεια και μας προειδοποιεί για τους κινδύνους. Στο χέρι μας είναι ν' αποφασίσουμε τι είδους χριστιανοί θα είμαστε.

Ο ΦΑΚΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑΣ

Μερικές φορές η καθημερινή πραγματικότητα είναι τόσο περίεργη που δεν έχεις λόγια να τη σχολιάσεις. Αντίθετα υπάρχουν εικόνες που λένε χιλιάδες λέξεις. Ευχαριστούμε τους αναγνώστες που στέλνουν πηγές και στοιχεία. ❶

ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Πολλοί λίγοι, δυστυχώς, έχουν καταλάβει για την ώρα το πραγματικό κόστος των Ολυμπιακών Αγώνων ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΤΟ ΠΛΗΡΩΣΕΙ, ενώ μερικοί εξακολουθούν ακόμη να πιστεύουν το παραμύθι πως τελικά η ελληνική οικονομία μας θα βγει κερδισμένη από αυτά τα παιχνίδια (games).

Η αλήθεια όμως είναι εντελώς διαφορετική, αφού οι τελευταίες μας κυβερνήσεις –με οικονομική δύναμη ασύγκριτα μικρότερη εκείνης των ΗΠΑ και της Αυστραλίας– δαπανά πολλοπλάσια από αυτές. Πάνω από 1 δις ευρώ (340.740.000.000 δρχ.) πληρώθηκαν μόνο για την ασφάλεια και το κράτος έχει προχωρήσει σε μεγάλο δανεισμό που, φυσικά, θα κληθούν να πληρώσουν όχι οι μεγαλοσχήμονες παράγοντες αλλά τα παιδιά και τα εγγόνια μας... Είναι για τούτο πολύ σωστή η γελοιογραφία του ΚΥΡ που δείχνει το φτωχό ραγιά να προσπαθεί να ζεσταθεί από την ολυμπιακή φλόγα φορώντας κουρέλια... ❶

ΤΑ ΔΕΚΑ, ΤΑ ΔΩΔΕΚΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΕΙΚΟΣΙ ΠΕΝΤΕ...

Ακόμη ηχούν στ' αυτιά μας οι διαβεβαιώσεις γνωστών εσχατολόγων που μιλούσαν για τα «**10 ΚΕΡΑΤΑ**» του θηρίου της Ευρώπης... δηλαδή τα δέκα κράτη που όπως έλεγαν θα αποτελούσαν την αναγεννημένη «**Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία**». Εντούτοις, από την 1η Μαΐου τρέχοντος έτους, και προς απογοήτευση των «προφητών» και ματαίωση των ρήσεών τους, η Ευρωπαϊκή Ένωση αύξησε τον αριθμό των κρατών μελών της στα **ΕΙΚΟΣΙ ΠΕΝΤΕ (25)**. Και ναι μεν το σφάλιν είναι ανθρώπινο αλλά το να μην ομολογεί ο άνθρωπος το λάθος του, όταν μάλιστα είναι χριστιανός ιεροκήρυκας και/ή συγγραφέας, μαρτυρεί τουλάχιστον ηθική φτώχεια και ανειλικρίνεια. Θα ήταν πιο τίμιο από μέρους τους αν έβγαιναν και ομολογούσαν ότι **ΕΚΑΝΑΝ ΛΑΘΟΣ**, όπως λάθος μπορεί να είναι ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ από τις σοφές τους «ερμηνείες», γεγονός που δεν πρέπει να λησμονείται από τους οπαδούς τους. ❶

Από τους εορτασμούς για την ένταξη των νέων χωρών.

Π ο ύ ε ί ν α ι ;

56 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Η Γη της Επαγγελίας...

Πολύς λόγος γινόταν πριν μερικές δεκαετίες για το “Θαύμα του Ισραήλ”, και αρκετοί ήταν εκείνοι που ερμήνευαν επηρεασμένοι από αυτό την εσχατολογία. Κάποιοι μάλιστα ισχυρίστηκαν ότι ο Ισραήλ είναι “Το Ρολόι του Θεού”, όμως τον τελευταίο καιρό φαίνεται ότι καθυστερεί σημαντικά...

Σήμερα, 56 χρόνια μετά την ίδρυση του ισραηλινού κράτους, τα πράγματα δεν είναι το ίδιο εντυπωσιακά. Ο πληθυσμός του Ισραήλ είναι 6.700.000, από τα οποία 81% Εβραίοι, ενώ το 2003 μετανάστευσαν στο Ισραήλ 23.300 άνθρωποι (12.400 από την πρώην Σοβιετική Ένωση, 3.092 από την Αιθιοπία, 1.400 από τις ΗΠΑ, 1.400 από την Αργεντινή και 1.800 από τη Γαλλία).

Στο μεταξύ, μια Επιτροπή που σχηματίστηκε στην Κνέσσετ, τη Βουλή του Ισραήλ, έκανε πρόσφατα έκκληση μέσω του Βουλευτή Yair Peretz, ζητώντας από τους Χριστιανούς της Δύσης οικονομική βοήθεια για το 1.000.000 άνεργους και φτωχούς Ισραηλινούς.

Πώς πρέπει άραγε να ερμηνευθεί το γεγονός ότι ενώ οι Εβραίοι ελέγχουν τις μεγαλύτερες τράπεζες και βιομηχανίες στον κόσμο να ζητούν “βοήθεια” για ν’ αντιμετωπιστεί η ανεργία και η φτώχεια στην κοιτίδα τους; Και αν χρειάζεται βοήθεια το Ισραήλ, τι θα έπρεπε να γίνει για άλλους λαούς με πολύ μεγαλύτερη φτώχεια και ανεργία (11% στο Ισραήλ, περισσότερο από 14% στην Ελλάδα και ακόμη

μεγαλύτερη σε πολλές άλλες χώρες);

Διαβάστε παρακάτω το αποκαλυπτικό άρθρο του κ. Aviel Schneider, που αναδημοσιεύουμε.

Για τους Εβραίους στη Διασπορά, η Γη της Επαγγελίας —Ισραήλ— δεν είναι τόσο ελκυστική όπως άλλοτε. Αυτό δεν αποτελεί έκπληξη αν λάβουμε υπόψη τις συχνές εκρήξεις αυτοκτονίας και τη στάσιμη οικονομία—αποτέλεσμα του παλαιστινιακού πολέμου τρόμου.

Από τότε που άρχισε ο πόλεμος τον Σεπτέμβριο του 2000, η aliyah (μετανάστευση—στην κυριολεξία “ανάβαση”) στο Ισραήλ έχει μειωθεί πολύ αισθητά. Το 2003 είχε το χαμηλότερο αριθμό μεταναστών σε 15 χρόνια—μόνο 24.000 ήρθαν στο Ισραήλ, 30 % λιγότερο από τους 34.800 του 2002. Το 2001 ήρθαν 43.500 μετανάστες.

Σύμφωνα με στατιστικές από το Εβραϊκό Πρακτορείο, η μαζική έξοδος από την πρώην Σοβιετική Ένωση τερματίζεται. Το 1990, 185.000 μετανάστες έκαναν aliyah (=μετανάστευση στο Ισραήλ) από τις πρώην σοβιετικές χώρες. Πέρυσι, ο α-

ριθμός έπεσε στον ασήμαντο αριθμό των 12.000.

«Το Ισραήλ έχει πάρα πολλές κρίσεις», είπε ο Alex Weiss, ο οποίος μετανάστευσε με την οικογένειά του από την Αργεντινή πέρυσι και αργότερα επέστρεψε στη Νό-

τια Αμερική. «Οφείλεται στην κατάσταση ανασφάλειας και οικονομικής κρίσης».

Από τους 7.200 Αργεντινούς, που ήρθαν στη διάρκεια των τελευταίων δύο ετών, 1.000 έχουν φύγει ήδη. «Εάν δεν πρόκειται να έχουμε μια εύκολη ζωή, μπο-

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΤΟΥ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Στο τεύχος Ιανουαρίου-Φεβρουαρίου 2004 (σελ. 32) με τίτλο «ΕΠΑΝΑΣΥΝΔΕΣΗ ΑΔΕΛΦΩΝ» είχαμε μνημονεύσει τα «**έξι εκατομμύρια θύματα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης**».

Ο αναγνώστης Χ.Σ. έγραψε τότε: «**Θεωρώ μεγάλο ατόπημα εκ μέρους του περιοδικού σας την αναπαραγωγή της επαίσχυντης Σιωνιστικής Προπαγάνδας**» και «**ΟΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΟΤΙ Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΪΚΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ ΘΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΥΠΕΡΒΑΙΝΕΙ ΤΙΣ ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΟΦΕΙΛΕΙ ΝΑ ΤΙΣ ΠΡΟΣΚΟΜΙΣΕΙ**».

Όπως καλά γνωρίζουν οι αναγνώστες του «Τ», **θέλουμε να λέμε ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ**, και προσπαθούμε να είμαστε ακριβείς σε όσα γράφουμε. Για το συγκεκριμένο θέμα η Εγκυκλοπαίδεια «Πάπυρος-Λαρούς-Μπριτάνικα» γράφει: «**Ο συνολικός αριθμός των Εβραίων που εξολοθρεύθηκαν από τους Ναζί στη διάρκεια του πολέμου έχει υπολογιστεί στους 5.750.000. Πιθανώς ο αριθμός να είναι σημαντικά μεγαλύτερος...**»

(Τομ. 46, σελ. 367 και 50, σελ. 55).

Θέλοντας να διασταυρώσουμε την ακρίβεια του εν λόγω αριθμού απευθυνθήκαμε απευθείας στην Γερμανική Πρεσβεία, η οποία είχε την ευγένεια να μας αποστείλει το εικονιζόμενο έγγραφο, το οποίο γράφει κατά λέξη:

«Ο αριθμός των έξι εκατομμυρίων θυμάτων έχει αναφερθεί στο παρελθόν από πληθώρα έγκυρων επιστημονικών πηγών και αναγνωρίζεται σήμερα γενικότερα, δηλαδή και από την Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση, ως αριθμός των φονευθέντων Εβραίων. Οι άνθρωποι αυτοί όμως δεν θανατώθηκαν αποκλειστικά σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Σε μεγάλο βαθμό εκτελέστηκαν και δολοφονήθηκαν με αέρια, είτε σε κινητούς θαλάμους, είτε σε διάφορα στρατόπεδα εξόντωσης». (Μετάφραση της Πρεσβείας – Υπογραμμίσεις του «Τ»).

Η επίσημη αυτή θέση επιβεβαιώνει τους αριθμούς του «Τ» και νομίζουμε πως είναι ικανή να πείσει κάθε καλόπιστο αναγνώστη. **Ως Χριστιανοί δεν είμαστε ούτε “φιλοεβραίοι” ούτε “φιλογερμανοί”. Είμαστε όμως ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ και τέτοιοι θέλουμε να μείνουμε.**

ρούμε να επιστρέψουμε στις οικογένειες και την χώρα προέλευσης μας», είπε η Shoshana, μια από εκείνες που επέστρεψαν στην Αργεντινή.

Αντίθετα, ο Fabian Wilhelm, 57 ετών, αποφάσισε να παραμείνει στο Ισραήλ με τη σύζυγό του Celia. «Όταν έφυγα από την Αργεντινή πριν δύο χρόνια, θέλησα να είμαι όπως ο Ariel Sharon, αλλά τι είμαι σήμερα;» Ο Fabian λέει. «Είμαι μάγειρας και η σύζυγός μου καθαρίζει διαμερίσματα. Αλλά αυτή είναι η ζωή. Το πρόβλημα με πολλούς μετανάστες είναι ότι ονειρεύονται το Ισραήλ ως παράδεισο».

Οι περισσότεροι Εβραίοι στη Διασπορά, ειδικά εκείνοι στα πλούσια δυτικά έθνη, ψάχνουν για άνεση, έτσι η ζωή σε μια περιοχή κρίσης όπως η Μέση Ανατολή δεν είναι καλή επιλογή. Και είναι ειρωνικό ότι 60 χρόνια μετά το Ολοκαύτωμα, περισσότεροι Εβραίοι από την πρώην Σοβιετική Ένωση επιλέγουν τώρα να ζήσουν στην ακμάζουσα Γερμανία παρά στη Γη της Επαγγελίας. Πέρυσι, 30.000 επέλεξαν τη Γερμανία, έναντι μόλις 12.000 που ήρθαν στο Ισραήλ. Τα τελευταία πέντε χρόνια, ένας μεγάλος αριθμός 50.000 ανθρώπων που μετανάστευσαν στο Ισραήλ γύρισαν πίσω στην πρώην ΕΣΣΔ.

Οι περισσότεροι από εκείνους που μεταναστεύουν στο Ισραήλ σήμερα, το κάνουν λόγω δυσμενών οικονομικών κρίσεων στον τόπο τους, όπως στην Αργεντινή,

από φόβο αντισημιτισμού όπως στην πρώην Σοβιετική Ένωση, ή από φτώχεια όπως στην Αιθιοπία. Άλλοι, και αυτοί είναι ελάχιστοι, έρχονται από ιδεολογία ή θρησκεία: είτε μια ισχυρή δέσμευση στο σιωνισμό είτε η πεποίθηση ότι είναι ευκολότερο να ασκήσεις τον ορθόδοξο ιουδαϊσμό σε ένα εβραϊκό κράτος — ή και τα δύο.

Σχεδόν 6 εκατομμύρια Εβραίοι ζουν στις ΗΠΑ και λιγότεροι από 3.000 μεταναστεύουν κάθε χρόνο στο Ισραήλ. Γιατί να το κάνουν; Η Αμερική είναι ασφαλής, άνετη και πλούσια, και πολλοί Εβραίοι είναι περισσότερο Αμερικανοί παρά Ιουδαίοι. Γι' αυτούς η Γη της Επαγγελίας είναι η Αμερική.

«Πρέπει να καταβάλουμε προσπάθεια για να πείσουμε τους Εβραίους παγκόσμια ότι το πεπρωμένο μας είναι να ζήσουμε στη Γη της Επαγγελίας», λέει ο Πρόεδρος του Ιουδαϊκού Πρακτορείου Sallai Meridor. Όμως λίγοι φαίνεται να αναγνωρίζουν αυτό το πεπρωμένο σήμερα. Και λίγοι έχουν πίστη στον Θεό όπως είχε άλλοτε ο Αβραάμ. Ο Αβραάμ άφησε την άνεση και τον πλούτο στη χώρα του για μια γη που δεν είχε δει ποτέ, επειδή πίστεψε στον Θεό. Και αυτό λογαριάστηκε σ' αυτόν ως δικαιοσύνη. Και ευλογήθηκε.

Αναδημοσιεύεται από το ισραηλινό περιοδικό «Israel Today» (Φεβρ. 2004, σελ. 3, Τίτλος στο πρωτότυπο: "Where is the Promised Land?")

Όπως δείχνουν οι αριθμοί, μόνο στις ΗΠΑ ζουν σήμερα περισσότεροι Εβραίοι παρά στο Ισραήλ, και όλο πληθαίνουν εκείνοι που προτιμούν να μένουν εκτός Παλαιστίνης. Ήταν λάθος, λοιπόν, οι ενθουσιώδεις εκτιμήσεις των εσχατολόγων, ή μήπως πρέπει να είμαστε περισσότερο σοβαροί με τα πράγματα του Θεού; Το βέβαιο είναι ότι «δεν βραδύνει ο Κύριος την υποσχέσιν αυτού, ως τινές λογίζονται τούτο βραδύτητα, αλλά μακροθυμεί εις ημάς, μη θέλων να απολεσθώσι τινές, αλλά πάντες να έλθωσιν εις μετάνοιαν» (Β' Πέτρ. 3/γ/9). ❧

Το όνομα... και η χάρη!

Ορθοδοξία και Ορθόδοξοι

Συχνά μας ρωτούν σε ποια εκκλησία ανήκει ο «Τ» και ποια από όλες υποστηρίζει. Κι εμείς είμαστε αναγκασμένοι ξανά και ξανά να τονίζουμε με τον πιο έντονο και κατηγορηματικό τρόπο, ότι αυτό το περιοδικό υπάρχει και κινείται «...μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις. Δεν αποτελεί επίσημο όργανο. Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση.»

Ατυχώς δεν είναι εύκολο να πειστεί ο Έλληνας αναγνώστης γι' αυτή μας την ΑΜΕΡΟΛΗΨΙΑ, επειδή χρόνια τώρα ο λαός μας έχει διδαχθεί να ταυτίζει ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ του Χριστού με κάποια συγκεκριμένη δογματική παράταξη, γεγονός το οποίο πάντοτε διαψεύδουμε.

Εμείς πιστεύουμε και διακηρύττουμε ότι η Εκκλησία του Χριστού ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑ, ΟΡΓΑΝΩΣΗ, ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ, ΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ, ΣΩΜΑΤΕΙΟ Ή ΕΤΑΙΡΕΙΑ.

Η Εκκλησία του Χριστού ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. Οντότητα πνευματική που με κανένα τρόπο και κανένα λόγο ΔΕΝ ΤΑΥΤΙΖΕΤΑΙ, ούτε έχει λόγο να το κάνει, με τα οποιαδήποτε ανθρώπινα σχήματα και συστήματα.

Εις επίρρωση των ανωτέρω αναδημοσιεύουμε απόσπασμα ομιλίας του π. Ιγν. Δάσσιου, όπως τυπώθηκε στο περιοδικό «Ορθόδοξος Πνοή». (Έγινε προσαρμογή της ορθογραφίας. Όλες οι υπογραμμίσεις από το πρωτότυπο).

« ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ* ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ »

Τι είναι η Εκκλησία;

Είναι το Σώμα του Χριστού, μέσα στο οποίο υπάρχει το Άγιο Πνεύμα, το Όποίο σαν ψυχή το ζωοποιεί και το κα-

τευθύνει «εις πάσαν την αλήθειαν». Γι' αυτό μέσα στην Εκκλησία, ως εις άλλην σωτήριον κιβωτόν, υπάρχει και φυλάσσεται η μία και μόνη αλήθεια, ολόκληρος, όπως την δίδαξε ο Χρι-

**«Ου γὰρ ἀληθῶς ζῇ, ὁ
τὴν ἀληθὴ μὴ ἔχων
ζωὴν· τῶν ἀμαρτωλῶν
ἡ ζωὴ οὐκ ἀληθῶς ἐστίν
ὁ λέγεται, ἀλλ' ὀνομάζε-
ται μόνον»** Γρηγόριος Νύσσης

στός, ὅπως τὴν παρέλαβαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, ὅπως τὴν διεφύλαξαν, ἐρμήνευσαν καὶ διετράνωσαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες.

Ἐπειδὴ ὁ Χριστός, ὡς κεφαλὴ εἶναι ἑνός, εἶναι αὐτονόητον ὅτι καὶ τὸ Σῶμα Του εἶναι ἓνα, ἐπομένως καὶ ἡ Ἐκκλησία Του εἶναι Μία. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια ὁμολογοῦμε στο Σύμβολο τῆς Πίστewος: «Πιστεύω... εἰς Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν». Δὲν ὑπάρχουν —λοιπόν— πολλές «Ἐκκλησίες», γι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε π.χ. νὰ πούμε ἡ «Παπικὴ Ἐκκλησία», ἡ «Προτεσταντικὴ Ἐκκλησία» ἢ ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία», ἀλλὰ ὁ Παπισμός, ὁ Προτεσταντισμός, ὁ Νεοημερολογισμός. Οὔτε μποροῦμε νὰ μιλάμε γιὰ ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν, γιὰ ἔνωση τῶν διηρημένων Χριστιανῶν ἢ γιὰ ἔνωση τῶν διαφόρων Παρατάξεων. **Ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία, ὅσοι ἀπεκόπησαν καὶ ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ Αὐτὴν, πρέπει νὰ ἐπιστρέψουν σ' Αὐτή.**

Αὐτὴ ἡ Μία Ἐκκλησία κατέχει «**πληρῶς καὶ ἀμειώτως**» τὴν ἀλήθεια πού ἀπεκάλυψε ὁ Χριστός καὶ πρὸς τὴν ὁποία ὁδηγεῖ τοὺς πιστοὺς, τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Στὴν ἀλήθεια αὕτη ἀντιφάσκει ἡ ἐκκλησιομάχος

αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος γιὰ ἓνα σχεδὸν αἰῶνα προπαγανδίζει ὅτι ὅλες οἱ λεγόμενες Ἐκκλησίες—Ὁμολογίες κατέχουν μέρος τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας (ἡ *Θεωρία τῶν Κλάδων*) καὶ ὅλες οἱ ὁμολογίες πρέπει ἀπὸ κοινού νὰ ἀναζητήσουν τὴν μίαν καὶ μόνην ἀλήθεια. Ἡ ἀποδοχὴ αὐτῆς τῆς βλασφημίας σημαίνει ὅτι «πέθανε» τὸ ἓνα καὶ μοναδικό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὅτι «πέθανε» Αὐτός ὁ Χριστός (ἡ «Θεολογία» τοῦ «θανάτου τοῦ Χριστοῦ»), καὶ ἐπομένως κηρύσσει ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀπέτυχε στὴν καθοδήγηση τῆς Ἐκκλησίας «εἰς πάσαν τὴν ἀλήθειαν». Ὅμως ὁ Σταυρωθεὶς καὶ Ἀναστάς Χριστός, «ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον πατήσας» συνεχίζει Ἀναστημένος νὰ πατῇ τὸν θάνατον διὰ τῆς Ἀγίας τοῦ Ἐκκλησίας εἰς τὴν ὁποία διαφυλάσσεται ἀνόθευτη καὶ ὁλόκληρος ἡ ἀποκεκαλυμμένη Ἀλήθεια (Ἀποστολικὴ Πίστις καὶ Ἀπ. Διαδοχὴ)** καὶ συνεχίζεται ἀκεραία ἡ θεία ἀπολύτρωση.

Ποῖος ὀφείλει νὰ εἶναι ὁ Ὁρθόδοξος;

Τὰ προηγούμενα εἶναι ἀνάγκη νὰ τα κατανοήσουμε πρωτίστως ὅλοι ἡμεῖς πού θέλουμε νὰ παραμείνουμε Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, διότι ὅποιος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, αὐτός χάνει τὴν πραγματικὴ ζωὴ. Ὁ αγ. Γρηγόριος ὁ Νύσσης λέγει χαρακτηριστικὰ: «**Ου γὰρ ἀληθῶς ζῇ, ὁ τὴν ἀληθὴ μὴ ἔχων ζωὴν· τῶν ἀμαρτωλῶν ἡ ζωὴ οὐκ ἀληθῶς ἐστίν ὁ λέγεται, ἀλλ' ὀνομάζεται μόνον**». Αὐτός, δηλα-

δή, που ζει μακριά από την αλήθεια του Χριστού, ζει βιολογικά και όχι πραγματικά, αλλά πεθαίνει και βιολογικά και πραγματικά. Ο «μακράν του Θεού» άνθρωπος βρίσκεται ουσιαστικά φυλακι-

σμένος στον κόσμο των αισθήσεων, της φθοράς και του θανάτου. Δεν είναι ελεύθερος, αλλά δούλος των γήινων πραγμάτων...».

Ατυχώς, δεν αρκεί να γνωρίζουμε αυτά τα όμορφα λόγια, μα πρέπει και να τα τηρούμε στην καθημερινή μας ζωή. Κι εδώ ακριβώς είναι το δράμα, άλλοι μεν να λέγονται "Ορθόδοξοι" και άλλοι να είναι στην πραγματικότητα... Άλλοι να κατηγορούνται ως "Αιρετικοί" και άλλοι να είναι στην πραγματικότητα...

Ποιος θα ξεκαθαρίσει τον γρίφο; Μα ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς Χριστός, «όστις κρατεί το πτυάριον εν τη χειρί αυτού και θέλει διακαθαρίσει το αλώνιον αυτού και θέλει συνάξει τον

σίτον αυτού εις την αποθήκην, το δε άχυρον θέλει κατακαύσει εν πυρί ασβέστω.» (Ματθ. 3/γ/12).

Μέχρι τότε για εμάς τους επί γης μία μόνο δυνατότητα μάς έδωσε ο Χριστός, κι αυτήν πρέπει να εκμεταλλευόμαστε: «**Προσέχετε από των ψευδοπροφητών, οίτινες έρχονται προς εσάς με ενδύματα προβάτων, έσωθεν όμως είναι λύκοι άρπαγες. Από των καρπών αυτών θέλετε γνωρίσει αυτούς. Μήποτε συνάγουσιν από ακανθών σταφύλια ή από τριβόλων σύκα;»** (Ματθ. 7/ζ/15-16).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

[*] Ο «Τ» πιστεύει ότι ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ και Ορθόδοξη Εκκλησία δε μπορεί να είναι μια Κρατική Υπηρεσία που συναλλάσσεται με την εκάστοτε κοσμική εξουσία, είτε πρόκειται για τον αυτοκράτορα, είτε τον σουλτάνο, είτε σήμερα τις Βρυξέλλες (π.χ. Ευρωπαϊκά κονδύλια), και την χρησιμοποιεί σε προσωπικές ή παραταξιακές αντιπαραθέσεις όπως προσφάτως μεταξύ Πατριάρχη και Αρχιεπισκόπου, αλλά η ΟΡΘΟΠΡΑΞΙΑ σε βίο άγιο και πιστή τήρηση της διδαχής των Αγίων Γραφών.

[**] Όλοι οι αληθινοί χριστιανοί είναι κάτοχοι της αποστολικής διαδοχής στο μέτρο που γνωρίζουν, σέβονται και τηρούν την αποστολική διδαχή όπως παραδόθηκε στα ιερά κείμενα των Αγίων Γραφών, και οι οποίοι ζουν σύμφωνα με τον λόγο του Παύλου: «**Εκείνα τα οποία και εμάθετε και παρελάβετε και ηκούσατε και είδετε εν εμοί, ταύτα πράττετε και ο Θεός της ειρήνης θέλει είσθαι μεθ' υμών.**» (Φιλιπ. 4/δ/10).

Μια δεύτερη ματιά

Συχνά διαβάζουμε βιαστικά και μερικές φορές προσπερνούμε χωρίς την δέουσα προσοχή σημεία που κανονικά θα έπρεπε να κεντρίσουν το ενδιαφέρον και ν' απασχολήσουν τη σκέψη μας. Από την άλλη μεριά μια "δεύτερη ματιά" είναι συχνά απαραίτητη για να ξεφύγουμε από προκαταλήψεις για κάποιο θέμα, που ενστικτωδώς μας ωθούν ν' "αρνηθούμε" ν' ακούσουμε μια αντίθετη άποψη. Αλλά και οι συγγραφείς αισθάνονται κάποτε την ανάγκη να προσθέσουν "μία επιπλέον πινελιά" στο δημοσιευμένο κείμενό τους. Τούτη η σελίδα σκοπεύει να καλύψει τέτοιες ανάγκες. Αν οι αγαπητοί αναγνώστες έχουν κάτι να πουν ή να προσθέσουν σχετικά με τα δημοσιεύματά μας, καλούνται να αξιοποιήσουν την ευκαιρία.

Η ΤΑΙΝΙΑ "ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ"

Μόνο δυο λόγια έγραψε ο «Τ» σχετικά με την πολυδιαφημισμένη ταινία του Mel Gibson, και η ανταπόκριση που υπήρξε ξεπέρασε κάθε προσδοκία. Ίσως ήταν η πρώτη φορά που λάβαμε τόση πολλή (ηλεκτρονική κυρίως) αλληλογραφία. Τι λοιπόν αποδείχθηκε από αυτήν;

Πρώτα απ' όλα πόσο λίγο διαβάζουν τη Βίβλο αρκετοί χριστιανοί. Ύστερα, πόσο λίγο προσέχουν εκείνα που διαβάζουν. Επιπλέον, πόσο εύκολα είναι πρόθυμοι να γίνουν "οπαδοί" και "καταναλωτές", επηρεαζόμενοι από επιδέξια κατασκευασμένα και προβαλλόμενα μηνύματα, χωρίς με τα παραπάνω να θέλουμε να κατακρίνουμε κανέναν.

Δυστυχώς, η ευκολία με την οποία κάποιοι είναι πρόθυμοι να πιστέψουν σε πιθανά και απίθανα "θαύματα" και υπερφυσικές διεργασίες που δήθεν συμβαίνουν στο εξωτερικό, όταν μάλιστα οι ίδιοι είναι απόλυτα καχύποπτοι σε αντίστοιχα φαινόμενα όταν μαρτυρούνται στη χώρα μας, επιτρέπει στον αντικειμενικό παρατηρητή να διακρίνει τουλάχιστον μια αδικαιολόγητη προκατάληψη.

Το εμπόριο που αναπτύχθηκε γύρω από τη συγκεκριμένη ταινία, τα σχετικά βιβλία, μουσικοί δίσκοι και άλλα αναμνηστικά αντικείμενα, ταιριάζουν απόλυτα στην κουλτούρα της δυτικοτρόπης κοινωνίας μας, είναι όμως ορθά σύμφωνα με τη βιβλική διδασκαλία; Δε μπορούμε να δεχτούμε το δεύτερο. Ακόμη και **"ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ"** είχαν ήδη παραχθεί βιομηχανικά προς πώληση (βλ. φωτο) πριν ακόμη προβληθεί η ταινία, φανερώνοντας το πνεύμα που συνήθως υπάρχει πίσω από κάθε παρόμοια δραστηριότητα και η συγκεκριμένη ευκαιρία δε θα μπορούσε να μείνει ανεκμετάλλευτη...

Δεν θα αρνηθούμε ότι κάποιοι συγκινήθηκαν βαθιά από τις σκηνές της ταινίας, όπως κάποιοι άλλοι έσπευσαν να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία για να πλουτίσουν από αυτή τη συγκίνηση.

Γεγονός είναι ότι η ταινία φτιάχτηκε με τρόπο ώστε ο καθένας να βλέπει εκείνο που τον ενδιαφέρει. Σκηνές δείχνουν την απανθρωπιά των Ρωμαίων και την κακία των Εβραίων, άλλες προβάλλουν την Μαριολατρία και παραδόσεις των Ρωμαιοκα-

θολικών (π.χ. το μύθο της “Αγίας Βερονίκης με το Αγιο Μανδήλιο”), άλλες θα άρεσαν περισσότερο σε Διαμαρτυρόμενους, Ορθόδοξους κ.ο.κ.

Σημειώστε ότι η φράση **«Το αίμα αυτού ας ήναι εφ’ ημάς και επί τα τέκνα ημών»** (Ματθ. 27/κζ/25) αν και στην εικόνα φαίνεται να λέγεται από τους ιερείς, ΣΚΟΠΙΜΩΣ ΔΕΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΥΠΟΤΙΤΛΟΥΣ.

Αν ένας σκηνοθέτης έχει την ελευθερία να προσθέτει στο έργο του στοιχεία της φαντασίας του, πρέπει οι θεατές να μπορούν να τα ξεχωρίζουν από την ιστορική αλήθεια.

Μεγάλη σημασία δόθηκε στα σωματικά παθήματα του Ιησού, λες και η σωτηριολογική αξία της θυσίας Του εξαρτιόταν από αυτά. Είτε όμως μάς αρέσει είτε όχι, βασανιστήρια φριχτά έγιναν –και δυστυχώς εξακολουθούν να γίνονται– και ίσως μερικών κοινών ανθρώπων τα πάθη θα μπορούσαν –με όλο το σεβασμό– να

Ακόμη και τα καρφιά της σταύρωσης έγιναν αντικείμενα εμπορικής εκμετάλλευσης...

χαρακτηριστούν πολύ χειρότερα από εκείνα που έπαθε στο σώμα Του ο Κύριος Ιησούς. Και δε θα πρέπει στο προκείμενο να αφήνουμε το συναισθηματισμό μας να κρύβει από τα μάτια μας την αντικειμενική αλήθεια.

Δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι Η ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ, δεν συνίσταται στο πολύ ή λίγο αίμα αλλά στην **ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ** του «έσχατου» Αδάμ, ως ΛΥΤΡΟ υπέρ των αδελφών Του. Το αδιέξοδο του αρχαίου Ψαλμωδού που έγρα-

ψε: **«Ουδείς δύναται ποτέ να εξαγοράση αδελφόν, μηδέ να δώση εις τον Θεόν λύτρον δι’ αυτόν· διότι πολύτιμος είναι η απολύτρωσις της ψυχής αυτών, και ανεύρητος διαπαντός, ώστε να ζη αιωνίως, να μη ίδη διαφθοράν»** (Ψαλμ. 49/μθ/7-9), λύθηκε με τη θυσία του Ιησού που ήρθε **«διά να δώση την ζωήν αυτού λύτρον αντί πολλών»**. (Ματθ. 20/κ/28).

ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ;...

«Απόλλωνα, θεέ του ήλιου και της ιδέας του φωτός, στείλε τις ακτίνες σου και άναψε την ιερή δάδα για τη φιλόξενη πόλη της Αθήνας. Κι εσύ, ω Δία, χάρισε ειρήνη σε όλους τους λαούς της γης και στεφάνωσε τους νικητές του ιερού αγώνα».

Με την παραπάνω προσευχή η πρωθιέρεια κ. Θάλεια Προκοπίου (κατά πάσα πιθανότητα "Χ.Ο.") επικαλέστηκε **το πο- νηρό πνεύμα του Πύθωνος** [=Απόλλωνα] (Πράξ. 16/ις/16) και το δαιμόνιο του Δία, για ν’ ανάψει από το κάτοπτρο στο Ναό της Ήρας στην αρχαία Ολυμπία η δάδα που κρατούσε.

Εντούτοις, ο Μητροπολίτης (τότε Αλε-

ξανδρουπόλεως και νυν Θεσσαλονίκης) κ. **Άνθιμος**, μιλώντας την επόμενη ημέρα στο ραδιοφωνικό σταθμό “ΣΚΑΪ” υποστήριξε ότι η «επί-

κληση στο θεό του φωτός Απόλλωνα» κατά την τελετή της αφής της Ολυμπιακής Φλόγας δεν είναι παρά μία απλή παράσταση, που γίνεται από ηθοποιούς.

Όταν ρωτήθηκε για την επίκληση της πρωθιέρειας ο κ. Άνθιμος είπε ότι «Η επίκληση αυτή προς τον Απόλλωνα, είναι κάτι που ξενίζει και προκαλεί τους χριστιανούς οι οποίοι δε θέλουν να τα ακούνε αυτά τα πράγματα, διότι δεν είναι και πραγματικά. Η αφή ξέρετε γίνεται με τις ακτίνες και με τεχνικά μέσα. Δηλαδή αν δεν υπήρχε κάτοπτρο στην αρχαιότητα δεν θα μπορούσε να ανάψει η δάδα. Επομένως τα δύο αυτά στοιχεία και το τρίτο, ότι από τους εκφωνητές λέγεται για μια ιερά μυσταγωγία, αυτά δεν τα δεχόμαστε».

«Εμείς λέμε μην παραξενεύεστε, μη δίνετε σημασία, αυτή είναι μια παράσταση, εκείνη τη στιγμή η επικεφαλής ενσαρκώνει ένα ρόλο ηθοποιού και η όλη άλλη διαδικασία είναι τεχνική διαδικασία η οποία θυμίζει κάπως μεν την παλαιά διαδικασία που ενδεχομένως γινόταν, αλλά δεν έχει κανένα απολύτως ουσιαστικό τελετουργικό χαρακτήρα. Άρα μην σκανδαλίζεστε».

Αντίθετα όμως, για το “Άγιο Φως” που θα ερχόταν από τα Ιεροσόλυμα μετά λίγες ημέρες, άλλαξε σκοπό στο βιολί του και είπε:

«Καμία απολύτως σχέση, δεδομένου ότι η φλόγα έχει σχέση με την ανάσταση

του Χριστού... το αποδεχόμεθα και όποιος θέλει το αποδέχεται. Αλλά από κει και πέρα δεν μπορούμε να συγκρίνουμε γεγονότα και μεγέθη τα οποία δεν έχουν κανένα κοινό στοιχείο μεταξύ αυτών. Και εν πάση περιπτώσει η υπόθεση της χριστιανικής πίστεως είναι υπόθεση 2000 χρόνων που πέρασε μέσα από τόσους διωγμούς και τόσες διώξεις και τόσες απόπειρες νοθείας διά των αιρέσεων, και κρατεί σήμερα με τις αναγνωρισμένες θρησκείες την Ορθοδοξία, τη Ρωμαιοκαθολική εκκλησία και τις Προτεσταντικές εκκλησίες. Μέσα σε ολόκληρο τον πολιτισμένο κόσμο η πλειοψηφία είναι των χριστιανών.»

Μιλώντας περί “μεγεθών” ο κ. Άνθιμος έχασε εντελώς το μέτρο, αφού έφτασε να συγκρίνει τα περί “Άγίου Φωτός” που ενδιαφέρουν μόνον ελάχιστους θρησκόληπτους (και σίγουρα όχι τις επίσημες χριστιανικές εκκλησίες που μνημόνευσε), με την μεγάλη κινητοποίηση για τη μεταφορά της Ολυμπιακής φλόγας ανά την υφήλιο, που γίνεται δεκτή από ηγεσίες κρατών και διεθνών οργανισμών, κι από ανθρώπους κάθε θρησκείας και πολιτισμού, πολλαπλάσιους των “Χριστιανών”.

Δυστυχώς, μέσα σ’ αυτό το θέατρο του παράλογου, η Ελλαδίτσα μας απέμεινε να λειτουργεί ως Εξαγωγέας της Ολυμπιακής φλόγας και Εισαγωγέας της Αγιοταφικής. ❶

ΑΛΛΟΙ ΟΜΩΣ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ

• «Οι αρχαίοι και σύγχρονοι συμβολισμοί της φλόγας –οι αξίες της ειρήνης, ανακωχής, ασφάλειας, αδελφοσύνης, συνεργασίας– είναι πιο επίκαιρες σήμερα από ποτέ.» (Γιάννα Αγγελοπούλου-Δασκαλάκη, Πρόεδρος Οργανισμού “Αθήνα 2004”).

• «Εάν μπορούμε να επιτύχουμε ειρήνη για 16 ημέρες, ίσως μια ημέρα μπορούμε να την επιτύχουμε για πάντα. Γι’ αυτό ζητάμε από τον καθέναν να γίνει πρεσβευτής της ολυμπιακής ανακωχής.» (Γ. Παπανδρέου, Αρχηγός Αξιωματικής Αντιπολίτευσης). ❷

Τα λόγια και τα έργα...

Σχίσμα και ΣΧΙΣΜΑ

Μήνες τώρα τα ΜΜΕ απασχολούνται με το πρόβλημα που δημιουργήθηκε ανάμεσα στους ιεράρχες της Ορθόδοξης Εκκλησίας, όπως αυτό εκδηλώνεται στις σχέσεις ή διαφορές μεταξύ Αρχιερέων και Συνόδων.

Τι ακριβώς συμβαίνει και πού είναι όλα εκείνα τα μεγάλα λόγια περί δήθεν Συνοδικής διακυβέρνησης της Ορθόδοξης Εκκλησίας, περί Συνοδικών Αποφάσεων εμπνευσμένων από το Άγιο Πνεύμα, περί αγάπης και τα παρόμοια...

Έχουμε απέναντί μας από τη μια πλευρά την Ιερά Σύνοδο της “Μητρός Εκκλησίας” στο Φανάρι και από την άλλη την Ιερά Σύνοδο της “θυγατρός” Ελλαδικής Εκκλησίας. Όμως, παρ’ όλο που και οι δύο αυτές Σύνοδοι ΠΡΟΣΕΥΧΟΝΤΑΙ και ΖΗΤΟΥΝ ΤΗΝ ΘΕΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΗ για τις αποφάσεις τους, στο τέλος βγάζουν εκ διαμέτρου ΑΝΤΙΘΕΤΕΣ αποφάσεις ΑΠΕΙΛΩΝΤΑΣ και ΥΒΡΙΖΟΝΤΑΣ αλλήλους. Η μεν Σύνοδος του Πατριάρχη καταδικάζει ομόφωνα τον κ. Χριστόδουλο και τον τιμωρεί με το επιτίμιο της ΑΚΟΙΝΩΝΗΣΙΑΣ, η δε Σύνοδος του Αρχιεπισκόπου –ολοφάνερα διχασμένη παρά τα όποια κόλπα της νομικής του υπηρεσίας– προσπαθεί να πείσει ότι “**πρώτος της Ελλάδος**”

δεν είναι ο Πατριάρχης αλλά **ο Αθηνών**. Γι’ αυτό και εκμεταλλευόμενος το γεγονός του πρόσφατου δημοψηφίσματος στην Κύπρο και ενώ η προσοχή όλων ήταν επικεντρωμένη στη μεγαλόνησο και το διαβόητο “Σχέδιο Αννάν”, ο κ. Χριστόδουλος, ακολουθώντας την παροιμία που λέει ότι “**Ο λύκος στην αναμπουμπούλα χαίρεται**”, έσπευσε ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ ΤΕΤΕΛΕΣΜΕΝΑ χωρίς να σκέφτεται πόσο με τις ενέργειές του ΣΚΑΝΔΑΛΙΖΕΙ τον ταλαίπωρο λαό.

Από καιρό έχουμε καταγγείλει αυτές τις πρακτικές, δηλώνοντας πως ΟΛΑ ΑΥΤΑ δεν έχουν καμία σχέση ούτε με τον Χριστό ούτε με την όντως Εκκλησία Του. Δεν είμαστε όμως μόνοι. Υπάρχουν ευτυχώς και άλλοι άνθρωποι που ΒΛΕΠΟΥΝ και μπορούν να ΚΡΙΝΟΥΝ, όπως π.χ. ο δημοσιογράφος κ. **Π. Μπουκάλας**, που έγραψε πρόσφατα στην εφημερίδα «**Καθημερινή**» (9/5/04) το σοβαρό άρθρο που αναδημοσιεύουμε χάριν των αναγνωστών:

« Η Εκκλησία και η πρωτοκλισία »

Όσο θυμάμαι από τις Γραφές, ένα δίλημμα σαν κι αυτό που υπόκειται στην τωρινή αντιπαράθεση της Εκκλησίας της Ελλάδος με το Οικουμενικό Πατριαρχείο, δηλαδή "ή με τον Θεό του Έθνους ή με τον Θεό του Γένους", δεν είναι απλώς αδιανόητο αλλά βλασφημεί και υπονομεύει την ίδια τη διακηρυγμένη ουσία του χριστιανισμού. Και τούτο επειδή, ακριβώς όπως «ουκ ένι Έλλην και Ιουδαίος, βάρβαρος, Σκύθης, δούλος, ελεύθερος, αλλά τα πάντα και εν πάσι Χριστός, κατά τη διακήρυξη του Παύλου, έτσι ακριβώς δεν υπάρχει και Θεός με εθνικότητα ή ακόμα ακόμα και με κομματική ταυτότητα, όπως υποστηρίζουν και δείχνουν με τα έργα τους ορισμένοι εκ των ιεραρχών, συγχέοντας τον πνευματικό τους ρόλο με τις "εθναρχικές" επιζητήσεις τους. Επιπλέον, ο Θεός, όπως τουλάχιστον τον σαφηνίζουν οι Γραφές, δεν έχει επιλέξει κανένα γένος, το ελληνικό, το εβραϊκό ή οποιοδήποτε άλλο, σαν εκλεκτό, σαν περιούσιο, σαν βασίλειο ιεράτευμά του· όλα τα έθνη και τα γένη είναι εξισωμένα στο ενδιαφέρον του (ή, κατ' άλλους, στην αδιαφορία του). Όσο θυμάμαι από τις Γραφές και την υμνογραφία, οι εκκλησίες είναι ο τόπος όπου συρρέει το πλήρωμα για να ευλογήσει τον Θεό κι όχι για να χειροκροτήσει κάποιον πολιτευόμενο ποιμένα. Διότι με χειροκροτήματα σαν κι αυτά τα βροντώδη που ακούστηκαν την προηγούμενη Κυριακή στη Μητρόπολη των Αθηνών (όχι για πρώτη φορά, πάντως, χωρίς ωστόσο να ενοχλήσουν ποτέ με τον ηχηρά κο-

σμικό χαρακτήρα τους την πνευματική ακοή των χειροκροτούμενων), ο οίκος του Κυρίου μετατρέπεται, απλούστατα, σε χώρο προεκλογικής συγκέντρωσης, σε τόπο πολιτικής σύναξης.

Με τον ιερό πόλεμο να μαίνεται κάτω από τις μειλίχιες λέξεις και τα αγαπητικά ρήματα, πολύ δύσκολα θα μπορούσε να ισχυριστεί ακόμα κι ο πιο πιστός της μιας ή της άλλης παράταξης ότι το τόσο πάθος αφορά υποθέσεις πνευματικές, ότι η ταραχή και ο σάλος άλλη αιτία κι άλλο σκοπό δεν έχουν παρά την πίστη και την εμπέδωσή της. Πιο πιθανό, στα όρια της βεβαιότητας, είναι ότι η αντιπαράθεση φέρνει αντιμέτωπους ανθρώπους φιλοδοξότατους και κοσμικότατους, και μάλλον δεν είναι συμπτωματικό το γεγονός ότι το θέμα έλαβε τόσο οξύτητα, στα πρόθυρα του σχίσματος, επί Χριστοδούλου. Όστε, λοιπόν, δεν μοιάζει περιττό να ακουστεί άλλη μία φορά η παραβολή για τις πρωτοκαθεδρίες, όπως την καταγράφει ο Λουκάς στο ευαγγέλιό του: «Έλεγε δε προς τους κекλημένους παραβολήν, επέχων πώς τας πρωτοκλισίας εξελέγοντο, λέγων προς αυτούς· όταν κληθής υπό τινος εις γάμους, μη κατακλιθής εις την πρωτοκλισίαν, μήποτε εντιμότερός σου η κекλημένος υπ' αυτού, και ελθών ο σε και αυτόν καλέσας ερεί σοι·δος τούτω τόπον· και τότε άρξη μετ' αισχύνης τον έσχατον τόπον κατέχειν. Αλλ' όταν κληθής, πορευθείς ανάπεσε εις τον έσχατον τόπον, ίνα όταν έλθη ο κекληκώς σε είπη σοι· φίλε, προσανάβηθι ανώτερον·

τότε ἔσται σοι δόξα ενώπιον των συνα-
νακειμένων σοι. Ὅτι πας ο υψών εαυ-
τόν ταπεινωθήσεται και ο ταπεινών ε-
αυτόν υψωθήσεται.» Και στην πα-
τριαρχικώς και ιεροσυνοδικώς εγκεκρι-
μένη μετάφραση της Βιβλικῆς Εται-
ρείας: «Βλέποντας ο Ιησούς τους καλε-
σμένους με ποιον τρόπο διάλεξαν τις
πρώτες θέσεις στο τραπέζι, τους εἶπε
μια παραβολή: "Ὅταν σε καλέσει κά-
ποιος σε γάμο, μην πας να καθῖσεις
στην πρώτη θέση, γιατί μπορεί κά-
ποιος ἄλλος καλεσμένος του να εἶναι
πιο σπουδαῖος ἀπό σένα. Ὅταν ἔρθει
αὐτός που κάλεσε κι εσένα κι ἐκεῖνον,
θα σου πει: "δώσε σ' αὐτόν τη θέση".
Τότε εσύ ντροπιασμένος θα πας και θα
καθῖσεις στην τελευταία θέση. Γι' αὐτό
ὅταν σε καλέσουν, πῆγαινε και κάθισε
στην τελευταία θέση, ὥστε ὅταν ἔρθει
αὐτός που σε κάλεσε, να σου πει: "φίλε
μου, πῆγαινε σε καλύτερη θέση". Τότε
αὐτό θα εἶναι τιμὴ για σένα μπροστά
στους συνδαιτυμόνες σου. Γιατί ὅποιος
υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεῖ,
κι αὐτός που ταπεινώνει τον εαυτό του
θα υψωθεῖ».

Σοφά και τίμια ἀκούγονται ὅλα
αὐτά, μα φαίνεται να ἀφορούν ἕναν ἄλ-
λον κόσμο, διαφορετικό ἀπό τούτον
τον πραγματικό που μοιραζόμαστε·
φαίνεται να ἀφορούν εἴτε τον κόσμο
τού ἐπέκεινα και των σκιῶν εἴτε ἕναν
κόσμο ἀγγελόσχημων ἀγιωτάτων, ἐπί-
σης μέχρις ἀνυπαρξίας σκιῶδη. Επι-
πλέον, το πρόβλημα με τις παραβολές
εἶναι ἐγγενές και μάλλον ἄλυτο: ἡ ἐρμη-
νεῖα και ἡ κατανόησή τους μοιάζει εὐ-
κολη ἀλλὰ δεν εἶναι, και οἱ πολλοί ἐμφα-
νίζονται καταδικασμένοι να μένουν ἔξω
ἀπό το νόημά τους, μακριά ἀπό τὴν ἐ-

Το σχίσμα πάντως εἶναι
ἤδη ἐδῶ, και βαθύτατο:

- **Ανάμεσα
στα κηρυσσόμενα
και στα καθ' ἡμέραν
εφαρμοζόμενα**
- **Ανάμεσα
στα δόγματα
και στα πράγματα**

μπρακτη ἀποδοχή και τήρηση αὐτοῦ
του βαρύτατου νοήματος. Ο Λουκάς
και πάλι ιστορεῖ: «Ἐπηρώτων δε αὐτόν
οι μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· τις εἴη ἡ
παραβολή αὕτη. Ο δε εἶπεν: υμῖν δέδο-
ται γνῶναι τα μυστήρια της βασιλείας
του Θεοῦ. Τοις δε λοιποῖς ἐν παραβο-
λαῖς, ἵνα βλέποντες μη βλέπωσι και ἀ-
κούοντες μη συνιώσιν.» Ο ἐστί μεθερμη-
νευόμενον: «Οἱ μαθητὲς του τότε
[ἀφού εἶχαν ἀκούσει πρῶτα τὴν παρα-
βολή του σπορέως] τον ρωτοῦσαν: "Τι
σημαίνει ἡ παραβολή αὕτη"; Ἐκεῖνος
τους ἀπάντησε: "Σε σας ἔδωσε ο Θεός
να γνωρίσετε τα μυστήρια της βασι-
λείας των ουρανῶν, ἐνῶ στους υπολοί-
πους αὐτά δίνονται με παραβολές,
ὥστε να κοιτάζουν και να μη βλέπουν,
ν' ἀκούνε ἀλλὰ να μην καταλαβαίνουν.»
Αὐτοὶ οἱ "λοιποὶ" φαίνεται πως εἴμαστε
ὅλοι μας, των ποιμένων μας πρωτευό-
τως συμπεριλαμβανομένων.

Ίσως, λοιπόν, να πρέπει να ξεμα-
κρύνουμε ἀπό τον δυσερμηνευτο χώρο

των παραβολών για να μετακινηθούμε προς τις σαφείς εντολές του Παύλου, λόγου χάρη στην εντολή ταπεινώσεως που δίνει με την προς Φιλιππησίους επιστολή του: «Εί τις ουν παράκλησις εν Χριστώ, εί τι παραμύθιον αγάπης, εί τις κοινωνία Πνεύματος, εί τις σπλάγχνα και οικτιρμοί, πληρώσατέ μου την χαράν, ίνα το αυτό φρονήτε, την αυτήν αγάπην έχοντες, σύμψυχοι, το εν φρονούντες, μηδέν κατά ερίθειαν ή κενοδοξίαν αλλά τη ταπεινοφροσύνη αλλήλους ηγούμενοι υπερέχοντας εαυτών. Μη τα εαυτών έκαστος σκοπείτε, αλλά και τα ετέρω έκαστος. Τούτο γαρ φρονείσθω εν υμίν ο και εν Χριστώ Ιησού, ος εν μορφή Θεού υπάρχων ουχ αρπαγμόν ηγήσατο το είναι ίσα Θεώ, αλλ' εαυτόν εκένωσεν μορφήν δούλου λαβών.» Που πάει να πει: «Αν θέλετε, λοιπόν, να μου προσφέρετε μια ενθάρρυνση που δίνει η πίστη στον Χριστό ή μια παρηγοριά που προέρχεται από αγάπη· αν μετέχετε στο ίδιο πνεύμα· αν έχετε έλεος και στοργή, τότε γεμίστε την καρδιά μου με χαρά ζώντας με ομόνοια, έχοντας την ίδια αγάπη μεταξύ σας, έ-

χοντας όλοι μία ψυχή, ένα φρόνημα. Μην κάνετε τίποτε από ανταγωνισμό ή από ματαιοδοξία, αλλά με ταπεινοφροσύνη ας θεωρεί ο καθένας ανώτερό του τον άλλο. Ας μη φροντίζει ο καθένας σας μόνο για ό,τι ενδιαφέρει τον ίδιο, αλλά και για ό,τι ωφελεί τους άλλους. Να υπάρχει μεταξύ σας το ίδιο φρόνημα που είχε κι ο Ιησούς Χριστός, ο οποίος, αν και ήταν Θεός, δεν θεώρησε την ισότητά του με τον Θεό αποτέλεσμα αρπαγής, αλλά τα απαρνήθηκε όλα και πήρε μορφή δούλου.»

Πολιτικά, πολιτικότερα σκεφτόταν και ενεργούσε ο Παύλος, ο αυθεντικός θεμελιωτής του χριστιανισμού ως μη εθνικής θρησκείας. Το γνωρίζουμε εμείς, το γνώριζε και αυτός. Πολιτικά, πολιτικότερα σκέφτονται και ενεργούν οι πρωταγωνιστές της σημερινής ενδοορθόδοξης σύγκρουσης, με επίδικο αντικείμενο την "πρωτοκλισία". Το σχίσμα πάντως είναι ήδη εδώ, και βαθύτατο: ανάμεσα στα κηρυσσόμενα και στα καθ' ημέραν εφαρμοζόμενα· ανάμεσα στα δόγματα και στα πράγματα.

”

Τι άλλο να προσθέσουμε εμείς στο λόγο του αρθρογράφου;

Θα θυμίσουμε μόνο την προτροπή του Κυρίου Ιησού Χριστού:

«Προσέχετε εις εαυτούς από της ζύμης των Φαρισαίων, ήτις είναι υπόκρισις. Αλλά δεν είναι ουδέν κεκαλυμμένον, το οποίον δεν θέλει ανακαλυφθή, και κρυπτόν, το οποίον δεν θέλει γνωρισθή»

(Λουκ. 12/1β/1-2)

Πικρή η αλήθεια!

Από τη Σκύλα στη Χάρυβδη;

Για την κακή και αντίχριστη διαγωγή του νυν προέδρου των ΗΠΑ πολλές φορές

Γιατί ο “αδελφός” Μπους σχηματίζει με τα δάχτυλά του το σήμα του Σατανά;

ως τώρα έγραψε ο «Τ». Οι δύο φωτογραφίες που παραθέτουμε μιλούν περισσότερο από τα λόγια που θα μπορούσαμε να γράψουμε.

Πορτραίτο του Μπους σχηματισμένο με φωτογραφίες Αμερικανών που σκοτώθηκαν στο Ιράκ.

Αλλά μην ελπίζετε ότι ο πιθανότερος διάδοχός του είναι καλύτερος. Διαβάστε παρακάτω.

**Καθολικός στα χαρτιά, αλλά
όχι στη συμπεριφορά**

Επικρατέστερος αντίπαλος του Μπους στις προσεχείς εκλογές είναι ο Ρωμαιοκαθολικός Τζων Κέρρυ, όπως όμως έγραψε η εφημερίδα «Καθολική» (11-5-04). ο Αρχιεπίσκοπος της Βοστώνης, εκκλησιαστικής περιφέρειας στην οποία ανήκει ο νέος υποψήφιος, εξέφρασε πικρία για δεδηλωμένες πεποιθήσεις του εμφανώς αντίθετες προς τη διδασκαλία της Εκκλησίας, όπως η υποστήριξη των εκτρώσεων για νομιμοποίησή τους σε όλη τη χώρα. Επιπλέον ο Κέρρυ είναι διαζευγμένος και συνήψε πολιτικό γάμο με άλλη γυναίκα ενόσω ζει η σύζυγός του, κάτι που ορθά δεν εγκρίνει η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία.

Εκείνο που απέτυχαν οι Διαμαρτυρόμενοι των ΗΠΑ, που αφελώς θεωρούν τον πρόεδρο Μπους ως δήθεν “πιστό και αναγεννημένο χριστιανό”, το έκαναν –προς έπαινό τους– οι Ρωμαιοκαθολικοί, που είχαν το θάρρος και την ειλικρίνεια να ομολογήσουν ότι ο Κέρρυ είναι «Καθολικός στα χαρτιά, αλλά όχι στη συμπεριφορά».

Ο κ. Κέρρυ

Όλα σε φως

Ναι! Εξαπάτησαν τους λαούς

Πριν από ένα χρόνο αυτό το περιοδικό έκφρασε δημόσια την απόλυτη αντίθεσή του στις πράξεις των "χριστιανών" αρχόντων της Αμερικανο-βρετανικής συμμαχίας ενάντια στον λαό του Ιράκ.

Τότε είχαμε κατακριθεί από μερικούς, που έχουν την εντύπωση πως ό,τι κά-

Ιρακινός αιχμάλωτος βασανίζεται με ηλεκτρικά καλώδια από Αμερικανούς στρατιώτες. Μια εικόνα που θα μείνει για πάντα στην ιστορία.

νουν οι δυτικοί μας "σύμμαχοι" είναι καλό και δίκαιο.

Σήμερα, αφού πέρασε πλέον περισσότερο από ένας χρόνος, έχει αποδειχθεί –όπως μπορούν να δουν όλοι οι καλής θέλησης και χωρίς προκαταλήψεις αναγνώστες μας– πόσο δίκιο είχαμε.

Είναι πια ηλίου φαεινότερο, ότι:

- ΟΥΤΕ ΟΠΛΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ υπήρχαν στο Ιράκ
- ΟΥΤΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟ ΤΟΥ ΙΡΑΚ ΚΑΙ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ενδιαφέρονται οι εισβολείς
- ΟΥΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ αποκαταστάθηκαν στην πολύπαθη χώρα
- ΟΥΤΕ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ήρθαν στο λαό του Ιράκ.
- ΟΥΤΕ ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ ΚΑΥΣΙΜΑ έχουν οι λαοί της γης.

Αντίθετα τα γεγονότα απέδειξαν πόσο πονηρά και ύπουλα ενήργησε ο Πρόεδρος Μπους και οι σύμμαχοί του, επιδιώκοντας αποκλειστικά και μόνο ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΟΦΕΛΗ, τα οποία πληρώθηκαν και συνεχίζουν, δυστυχώς, να πληρώνονται **ΜΕ ΑΙΜΑ** αθώων αμάχων Ιρακινών αλλά και αφελών Αμερικανών και άλλων στρατιωτών που έσπευσαν να προσφέρουν ως μισθοφόροι τις ευγενείς "υπηρεσίες" τους **ΕΝΑΝΤΙ ΑΔΡΑΣ ΑΜΟΙΒΗΣ**, που για πολλούς εξαργυρώθηκε με **ΑΠΩΛΕΙΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΤΟΥΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ**.

Σήμερα πολλοί από τους υποστηρικτές του Μπους και των συν αυτώ, αναγνωρίζουν ΤΗΝ

Οι Αμερικανοί και οι σύμμαχοί τους εκτελούν πιστά τη “θεάρεστη” αποστολή τους, διδάσκοντας τους λαούς την έννοια και πρακτική της “δημοκρατίας” δυτικού τύπου.

ΠΑΓΙΔΑ στην οποία έπεσαν και το **ΚΑΚΟ** στο οποίο συνήργησαν. Τα φέρετρα των περισσότερων από 800 Αμερικανών στρατιωτικών που επέστρεψαν στις ΗΠΑ διακινούνται κρυφά από τα ΜΜΕ, ώστε να μην ενημερωθεί και εξεγερθεί ο κόσμος. Και υπάρχουν κοντά στους 10.000 τραυματίες, οι μισοί από τους οποίους μόνιμα ανάπηροι και ψυχικά άρρωστοι, που ως φαίνεται δεν υπολογίζονται...

Φυσικά για τους περισσότερους από 10.000 Ιρακινούς νεκρούς και πολλαπλάσιους τραυματίες ούτε λόγος δεν γίνεται...

Θα ρωτούσε κάποιος αν αλλάζει κάτι με τις αναφορές του «Τ». Η απάντηση είναι απλή και γνωστή: **ΟΧΙ!**

ΚΑΚΟΙ πολίτες εκλέγουν **ΚΑΚΟΥΣ** ηγέτες για να πορευτούν σε **ΚΑΚΟΥΣ** δρόμους, κατεργαζόμενοι την «**ιδίαν**

αυτών απώλειαν». Αυτή είναι η πορεία της ανθρωπότητας από την ώρα που απέρριψε την κυριαρχία του Θεού.

Χρειάζεται όμως να μιλήσει κάποιος και να πει την αλήθεια. Χρειάζεται ο κόσμος –και η Εκκλησία– να πληροφορηθεί ώστε ο καθένας να έχει προσωπική ευθύνη για τη στάση του.

Επιτέλους, μεγαλύτερη είναι η ευθύνη όλων εκείνων των “ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ” που συντάχθηκαν με τους εγκληματίες που κυβερνούν τις ΗΠΑ και την Αγγλία... Όλων εκείνων που παρέσυραν τους οπαδούς τους σε μια απάνθρωπη και ανθρωποκτόνα πορεία.

Κάποιοι ειρωνεύτηκαν όταν πριν λίγες εβδομάδες και με καθυστέρηση 800 ετών, ο Πάπας ζήτησε συγνώμη για τα εγκλήματα των Σταυροφόρων στο Βυζάντιο. Οι σύγχρονοι “Σταυροφόροι” πότε θα το κάνουν; **Τ**

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕ ΒΟΗΘΟΣ...

Τη Μεγάλη Εβδομάδα αυτού του χρόνου ένα τραγικό δυστύχημα έλαβε χώρα σε στρατιωτική μονάδα της Θράκης, όταν ο ιστός της σημαίας που προσπαθούσαν να στήσουν πέντε στρατιώτες ακούμπησε σε ηλεκτρικά καλώδια υψηλής τάσης, με αποτέλεσμα να θανατωθούν ακαριαία. Τραγική λεπτομέρεια: Ο σταυρός που υπήρχε στον ιστό, ατυχώς, δεν βοήθησε να μην καούν οι στρατιώτες...

Πιο πριν, στις 4-3-2004, μεγάλη πυρκαγιά στο Άγιο Όρος προκάλεσε εκτεταμένες ζημιές στη

Μονή Χιλανδαρίου, καίγοντας όχι μόνο κελιά μοναχών και θησαυρούς αλλά και παρεκκλήσια και ιερά κειμήλια...

Αυτά για όσους πιστεύουν στις θαυματουργές δυνάμεις των θρησκευτικών συμβόλων, που όχι μόνο δεν είναι ικανά να προστατεύσουν ανθρώπους μα ούτε και τον ίδιο τον εαυτό τους – εκτός αν το κάνουν κατ' επιλογήν... ❗

ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΩ... ΔΕΝ ΑΠΑΝΤΩ...

Οταν ρωτήθηκε για τη σιωπή και απραξία του στα χρόνια της δικτατορίας του 1967, τότε που με το νόθο σύνθημα «**Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών**» κάποιιοι στέρησαν τα ατομικά δικαιώματα του ελληνικού λαού υπηρετώντας ξένα συμφέροντα και πάντα με τις ευλογίες της διορισμένης από τους ίδιους ηγεσίας της Εκκλησίας –που φυσικά προερχόταν από τις τάξεις του τότε κλήρου– με μεγάλη ευκολία ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος δικαιολογήθηκε ότι **δεν είδε, δεν άκουσε, δεν έμαθε τίποτα για τα βασανιστήρια της χούντας, διότι εκείνη την περίοδο “...σπούδαζε”**.

Ατυχώς τα στοιχεία μαρτυρούν περί του αντιθέτου, όπως π.χ. ότι το 1968 διορίστηκε από τον τότε Αρχιεπίσκοπο Ιε-

ρώνυμο ως Γραμματέας της Ιεράς Συνόδου και βρισκόταν αρκετά κοντά στους πραξικοπηματίες, όπως φαίνεται και στη λαλίστατη φωτογραφία που δημοσίευσε η εφημερίδα «**Ελευθεροτυπία**» (26/3/04), όπου εικονίζεται μαζί με την χουντική κυβέρνηση. (Ο κ. Χριστόδουλος είναι πρώτος από δεξιά).

«Οι καταστάσεις αλλάζουν», όμως δύσκολα αλλάζει η δουλική νοοτροπία ορι-

σμένων που κρατούν το τιμόνι της Ελλαδικής Εκκλησίας. **Τ**

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΑΣ ΓΛΩΣΣΑ

Η ξεχωριστή θέση που κατέχει η ελληνική γλώσσα (μαζί με την εβραϊκή) στη διατύπωση των ιερών κειμένων και της εκκλησιαστικής γραμματείας, δημιουργεί όχι μόνο ιδιαίτερο καύχημα για τους Έλληνες πιστούς αλλά και μεγάλη υποχρέωση να προσέχουμε για τη διατήρηση και εξασφάλισή της. Για τούτο προξενεί λύπη όταν παρακολουθούμε τον τρόπο με τον οποίο κάποιοι εκκλησιαστικοί άνθρωποι αμελούν για τη γλώσσα μας και την επιπολαιότητα με την οποία τη χρησιμοποιούν.

Η ανορθογραφία της επιγραφής στη

φωτογραφία είναι βροντερό παράδειγμα. Αν οι υπεύθυνοι της εν λόγω εκκλησίας δεν γνωρίζουν πώς γράφεται η λέξη **ΚΗΡΥΓΜΑ** (και όχι «ΚΥΡΗΓΜΑ»), πώς είναι σε θέση να ερμηνεύουν σωστά τις Άγιες Γραφές; (Και όχι «**Αγίες** Γραφές», λάθος που συχνά επαναλαμβάνεται...)

Όμως η μεγαλύτερη ζημιά ενάντια στη γλώσσα μας γίνεται με τους λεγόμενους «νεανικούς» ύμνους, οι οποίοι, εκτός από την προχειρότητα με την οποία γράφονται και τη συχνή θεολογική τους αστοχία, κυρίως χαρακτηρίζονται από μεγάλη γλωσσική φτώχεια. **Τ**

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ «ΕΥΛΟΓΙΑ» ...ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΚΡΙΣΜΑ

«**Ε**ίναι δυνατόν η δήμαρχος Αθηναίων να ευλογεί αυτή τη γελοιότητα;» αναρωτήθηκε η εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» ναφερόμενη στη συμμετοχή του τραγουδιστή Ρουβά στο διαγωνισμό της EUROVISION. Αλλά τον δέχτηκε και ο Πατριάρχης κ. **Βαρθολομαίος**, για να τον «ευλογήσει» και να του ευχηθεί «καλή επιτυχία», παρόλο που καθέννας που ξέρει

λίγα αγγλικά, αντιλαμβάνεται ότι το τραγούδι του κ. Ρουβά –αυτό δηλαδή που ευλόγησε ο «Παναγιώτατος»– είναι ένα **πορνοτράγουδο**, όπως ορθά το χαρακτήρισε και ο Μητροπολίτης Καλαβρύτων κ. **Αμβρόσιος**, και γι' αυτό ακριβώς έκφρασε τη μομφή του. Εντούτοις η πατριαρχική ευλογία δεν υπήρξε επωφελής, αφού η Ελλάδα ήρθε τρίτη στη σει-

ρά, πόση όμως ζημιά έκανε στο λαό το να βλέπει την “σεπτή κεφαλή της Ορθοδοξίας” να γίνεται κοινωνός αλλοτρίων αμαρτημάτων; Ότι όλα εξαγοράζονται

είναι γνωστό τοις πάσι, όταν όμως δεν τηρούνται ούτε τα ελάχιστα προσχήματα, τότε το πράγμα έχει ξεφύγει από κάθε ελπίδα θεραπείας... **Τ**

ΧΑΛΙΪ ΚΑΙ ΧΆΛΙΑ

Σε περιοδικό στο θάλαμο αναμονής ενός ιατρείου διαφημιζόταν η εταιρεία χαλιών “ΑΙΩΝ”. Ως εδώ τίποτα το αξιοσημείωτο. Όταν όμως προχωρήσαμε στη μελέτη του κειμένου που συνόδευε τη διαφήμιση, με έκπληξη διαπιστώσαμε την ύπαρξη υποβολιμαίων πληγμάτων ενάντια στη θρησκεία και την πίστη στη ζωή μετά θάνατο. Μεταφέρουμε:

«Αρχίζοντας από την Εβραϊκή θρησκεία και τη γη Χαναάν όσο πηγαίνουμε ανατολικά τόσο η πίστη στη μετά θάνατο ζωή είναι βαθύτερη. Αποτέλεσμα αυτής της πίστης είναι οι λαοί αυτοί, να μην είναι ανεπτυγμένοι οικονομικά, να είναι ταπεινοί και ήρεμοι και να διεκδικούν

στην άλλη ζωή ό,τι οι θρησκευτικοί αλλά κυρίως οι πολιτικοί ηγέτες τους δεν τους επέτρεψαν να διεκδικήσουν στην πραγματική τους ζωή.»

Περιέχει μερικά ακόμη τέτοια “βαθυστόχαστα” συμπεράσματα το κείμενο, που χωρίς να το λένε ευθέως κατηγορούν εμάς που πιστεύουμε στη μετά θάνατο ζωή ως άτομα υπανάπτυκτα, μοιρολάτρες και όχλο που έπεσε θύμα των “ηγετών” του... Δεν θα απαντήσουμε στον άγνωστο κειμενογράφο. Αφού όμως τόσο εύκολα βγάζει τα συμπεράσματά του, το λιγότερο δείχνει ανευθυνότητα, άγνοια και προκατάληψη για ένα χώρο που ελάχιστα γνωρίζει. **Τ**

ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Αν και όπως είχαμε προβλέψει, οι προκαθήμενοι των δύο εκκλησιών μάλλον τα βρίσκουν τελικά –έστω και με την μεσολάβηση μια γυναίκας– δεν πρέπει να μείνει χωρίς σημείωση το γεγονός ότι στο πλάι του κ. Χριστόδουλου έσπευσαν οι δύο ισχυροί άνδρες της Ρωσικής Εκκλησίας, Πατριάρχης Αλέξιος και Μητροπολίτης Σμολένσκ, που του έστειλαν ευχές και μηνύματα συμπαραράστασης. (Άνθρωποι με καλές σχέσεις με την ΚGB, τη μυστική υπηρεσία του απελθόντος κομμουνιστικού καθεστώτος, όμως αυτό καείς δεν το θυμάται πια...).

Την επιθυμία του να αναδειχθεί παγκόσμιος ηγέτης της Ορθοδοξίας την

έχει δείξει αρκετές φορές στο παρελθόν ο Πατριάρχης Μόσχας. Δε μπορούσε λοιπόν να αφήσει ανεκμετάλλευτη την ευκαιρία να παρασταθεί στον εκ των πραγμάτων “σύμμαχό” του κ. Χριστόδουλο, όταν και οι δύο μπορούσαν να πλήξουν μαζί το Φανάρι. Και όλα αυτά βέβαια δεν έχουν καμία σημασία για τον απλό πιστό του Χριστού. Καλό όμως είναι να τα θυμόμαστε και να διδασκόμαστε, επειδή οι “λυκοφιλίες” είναι πάντοτε αγαπητές μεταξύ των θρησκευτικών ηγετών όλων των δογμάτων... **Τ**

Γ Ι Α Κ Λ Α Μ Α Τ Α

Κανένας αληθινός χριστιανός δεν είναι δυνατόν να χαίρεται με τα γεγονότα που διαδραματίζονται τον τελευταίο καιρό στο χώρο της Ορθόδοξης Εκκλησίας, με τις διαμάχες του Αρχιεπισκόπου και του Οικουμενικού Πατριάρχη. Δεν χωρεί αμφιβολία πως η ευθύνη βαρύνει πρώτιστα **τον κ. Χριστόδουλο και το περιβάλλον του**, άνθρωποι του οποίου με απροκάλυπτη κολακεία επιζητούν με κάθε τρόπο να ανατρέψουν το ισχύον καθεστώς, που προβλέπει ότι ο Αθηνών είναι “πρώτος μεταξύ ίσων” και απλώς “προεδρεύων” της Ελλαδικής Ιεραρχίας, και να τον αναδείξουν **ΠΡΩΤΟ της Ελλάδος** (δηλαδή Πατριάρχη) και παραγνωρίζουν εντελώς τον λόγο του Χριστού, **«Ος εάν θέλη εν υμίν μέγας γενέσθαι, έσται υμών διάκονος, και ος εάν θέλη εν υμίν είναι πρώτος, έσται υμών δούλος»** (Ματθ. 20/κ/26-27) –όταν, την ίδια ώρα, κατηγορούν τον Πάπα για την εμμονή του στο “πρωτείο”– και ανόητα γκρεμίζουν τις συνειδήσεις του λαού για να χτίσουν τη φήμη του κ. Μακαριότατου με υλικά κατεδάφισης.

Για άλλη μια φορά οι ρασοφόροι μας απέδειξαν ότι, προκειμένου να εξυπηρετήσουν τις προσωπικές τους φιλοδοξίες, δεν διστάζουν να ξεπουλήσουν τα πάντα προς τους πάντας – ίσως **“και την ψυχή τους στον Διάβολο”** (κατά το πρότυπο του Φάουστ).

Εν τω μεταξύ συμπληρώθηκε ένας χρόνος από την εισβολή των αγγλοαμερικανικών “απελευθερωτικών” στρατευμάτων στο Ιράκ, με τις ευλογίες “χριστιανών” παστώρων. Οι αμέτρητοι νεκροί και από τα δύο στρατόπεδα και τα βασανιστήρια που αποκαλύφθηκαν να γίνονται από τις δυνάμεις της συμμαχίας, μας άφησαν να ψάχνουμε ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στους **δήθεν “τρομοκράτες”** μουσουλμάνους και τους **δήθεν “χριστιανούς”** δημοκράτες.

Ύστερα από τα παραπάνω, ήταν εύλογο το παρόν τεύχος να διαθέσει χώρο περισσότερο από ό,τι συνήθως στην περιγραφή και σχολιασμό των εν λόγω σοβαρών γεγονότων. **Τ**

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" (16-5-2004)

Τη Αυγούστου 1936: Ο λαμπαδοφόρος εισέρχεται στο Ολυμπιακό Στάδιο του Βερολίνου (Corbis Bildmagnat/Αρτέιαν).
Επάνω δεξιά: Μετά την σφύ στις 28 Ιουλίου στην Αρχαία Γλυφία, ένας λαμπαδοφόρος φέρνει τη φλόγα στον άρκο της Ακρόπολης (Corbis underwood&uod/Visual Hellas).

ΓΕΝΝΗΜΑ ΧΙΤΛΕΡΙΚΟ ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟ
Η "ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ" ΦΛΟΓΑ ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ
ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟ
ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ ΤΟ 1936

